

Lord Raffles

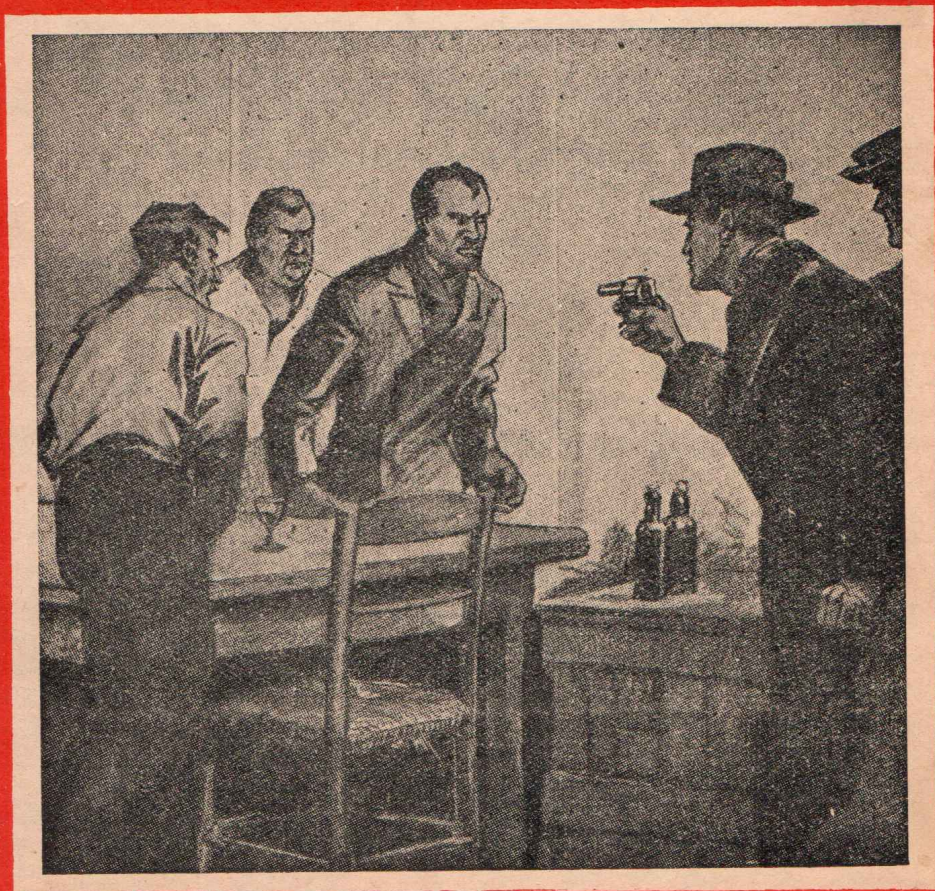
genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

DE HAND VAN HET NOODLOT

N° 2541

WEKELIJKE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhout Frans, Zomerstraat 3, Hasselt
Voor Nederland: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De hand van het noodlot

~~~~~

HOOFDSTUK I.

PROFESSOR NICHOLSON KOMT TER SPRAKE

Op een schone lentedochtend zaten John Raffles en Charles Brand in de rookkamer van de villa, in de Cromwellstreet, welke de Grote Onbekende onder de naam van Lord William Aberdeen met zijn trouwe vriend bewoonde, verdiept in de lectuur van de ochtendbladen.

Daaronder bevonden zich ook enige Franse bladen, zoals de Figaro, Le Matin en Le Journal, die met de eerste post reeds 's nachts het Kanaal waren

overgebracht en welke de Londenaren bijna gelijktijdig onder de ogen krijgen als de Parijzenaars.

De twee vrienden waren voor het open raam gaan zitten, waardoor de heerlijke geur van de ontlukende bloemen en planten in het grote park achter de villa naar binnenstroomde.

Zij waren reeds enige tijd in hun lectuur verdiept, toen Brand plotseling een kreet van verrassing en woede slaakte. Raffles hief het hoofd van zijn

blad op en keek Brand verbaasd aan.

— Wat is er aan de hand, amice? vroeg hij toen. Vanwaar die verbolgen kreet?

— Professor Nicholson is uit de voorlopige hechtenis ontsnapt.

Raffles liet de Times zinken, waarin hij zoëven had zitten lezen en keek zijn vriend met grote ogen aan. Er vertoonde zich een diepe rimpel tussen zijn wenkbrauwen. Zijn grijze ogen kregen een staalharde uitdrukking, toen hij tussen de tanden mompelde:

— Dat heeft de Parijse politie handig opgeknapt. Staat het in de *Matin*?

— In geuren en kleuren. De manier waarop hij ontsnapt is, is nog niet duidelijk, maar dit staat vast, dat je doodsvriend, die wij nu eindelijk voor geruime tijd onschadelijk meenden te hebben gemaakt, ter elfder ure toch nog zijn vrijheid terug heeft.

— Dus is al die moeite voor niets geweest, riep Raffles uit. Daarvoor hebben wij dus de reis naar Parijs gemaakt, daarvoor hebben we ons verhuurd als bedienden bij een wildvreemde dame, daarvoor hebben we gevaar gelopen, zelf in handen van de Parijse politie te vallen. Het is fraai, dat moet ik zeggen.

Raffles bleef even in gedachten verzonken zitten en vroeg toen eensklaps:

— Kennen zij daarginds zijn ware naam?

— Hoe zouden zij die kennen? Wij zijn plotseling uit het huis van die dame verdwenen, zonder die naam te noemen en je kunt je wel voorstellen, dat hij zelf die zeker niet zal hebben bekend gemaakt.

— Goed, riep Raffles uit, dan zullen we het nog beleven, dat we hem over een paar dagen kalmweg naar Londen terug zien keren, zonder dat de Parijse politie ook maar een ogenblik vermoedt, dat de ontvluchte gevangene, professor Nicholson, de Meester van de Misdadigers, de aanvoerder van het Genootschap van de Gouden Sleutel in handen heeft gehad. Hoe is het eigenlijk gebeurd?

— O, heel eenvoudig. Bijna even eenvoudig als je eigen ontsnappingen in hun werk zijn gegaan. Nadat hij door de

politieagenten was weggehaald uit het huis van Madame Soboleff, schijnen zijn medeplichtigen, die op de loer hebben moeten staan, kans te hebben gezien om hem, voor hij het politiebureau werd binnengebracht, enige gereedschappen, waaronder een kleine vijl, in handen te spelen. In ieder geval, toen de agent van politie, die hem voor de tweede keer uit de cel wilde halen, toen hij reeds een eerste verhoor ondergaan had weer binnenkwam, vond hij de vogel gevlogen. De doorgevlode boeien lagen op de grond en twee van de tralies van het venster waren verbroken. Je moet niet vergeten, dat het maar een gewoon politieposthuis was, en de bewaking veel te wensen overliet.

— En zijn medeplichtigen?

— Die hebben niets losgelaten? Het waren trouwens ondergeschikten en het is zeer de vraag of zij wel geweten hebben wie hun aanvoerder eigenlijk was, uitgezonderd misschien Picaseau, die aan het hoofd stond van een Parijse bende en in die hoedanigheid het recht had de Meester ongemaskerd te zien.

— Een voorrecht, dat hij op de gehele wereld met hoogstens nog een twaalf-tal andere schurken van zijn soort deelt.

Raffles had Brand de krant uit de hand genomen, en las nu aandachtig het relaas door, hetwelk het Parijse blad aan de zaak had gewijd, met die breedsprakerigheid, die het tot een der meest geliefkoosde dagbladen van de op sensatie beluste Parijzenaars maakt.

Zwijgend vouwde hij het blad dicht en zei:

— Het helpt ons toch niets of wij er over zitten te piekeren. Het noodlot schijnt te willen, dat professor Nicholson ons pad nog enige tijd zal kruisen. Nu, een volgende maal beter.

Hij stond op, rekte zich eens uit, keek op zijn horloge, en zei toen, als om aan zijn gedachten een andere wending te geven:

— Kom, Charles, ik stel voor eens een wandeling te gaan maken. Ik ben sedert enige tijd niet bij onze vriend Richard Kenington geweest. De brave jongen zal wel naar onze komst verlangend uitzien.

— Als hij het niet deed, was hij wel de ondankbaarste kerel die er op Gods aardbodem rondloopt, riep Brand uit, die eveneens was opgestaan. Jij verschaft hem op discrete wijze de middelen om zijn studie in de chemie voort te zetten, welke hij zelf onmogelijk zou kunnen bekostigen.

— Ja; daar zal ik nooit spijt van hebben, Charles, zei Raffles ernstig, want Kenington, hoe jong hij ook is, behoort tot de knapste koppen, en zal, daar ben ik zeker van, binnen niet al te lange tijd de wereld verrijken met zijn ontdekkingen. Wat is dus natuurlijker dan dat ik die jongen, die ik door een toeval heb ontmoet toen hij de wanhoop nabij was, met alle middelen waarover ik beschik, steun. En laten we daarover alsjeblieft niet langer spreken, het is de moeite niet waard. Wij zullen ons eens gaan overtuigen, hoe ver hij gevorderd is met zijn onderzoekingen op

scheikundig gebied.

Onder het spreken hadden de twee vrienden het vertrek verlaten en begaven zich nu langs de brede gangen en de monumentale trap naar de vestibule, waar Gaston, de grijze kamerdienaar van Zijne Lordschap, de heren hun hoed en overjas aanreikte.

— Wij zullen een eindje wandelen, want het is veel te mooi weer om van de auto gebruik te maken, stelde Raffles voor. Het is voor ons mistig land een zeldzaam schone lentedag. Wij kunnen bij Farringdon Road de bus nemen, die ons vlak tot bij de Hassard Street brengt.

— Ik vind het uitstekend, wij hebben alle tijd, en mogen wel eens wat rust nemen na onze avonturen in Parijs.

— Die rust zou mij meer goed hebben gedaan, als die avonturen met meer succes bekroond waren geweest, replieeerde Raffles.

HOOFDSTUK II.

RICHARD KENINGTON

De twee vrienden verlieten het huis en liepen druk pratend de Regentstreet af, totdat zij de Fleetstreet bereikt hadden, volgden toen Holborn Viaduct, en kwamen in de Victoriastreet. Juist toen zij deze straat zouden inslaan, greep Raffles Brand bij de arm, met zoveel kracht, dat de jongeman ternauwernood een kreet van verrassing kon weerhouden. Hij keek Raffles vragend aan en zag dat deze bleek was geworden en de lippen krampachtig opeenklemde. Zijn blik was strak op een heer gevestigd, die aan de overzijde van de straat langzaam naderde.

Die man was lang en mager, met een smal benig gelaat, waarin twee donkere ogen onder borstelige wenkbrauwen fonkelden, welke ogen de eigenaardigheid hadden dat zij herhaaldelijk van tint wisselden.

— Professor Nicholson, mompelde Raffles tussen de tanden. Heb ik het je niet gezegd? Ik zei zoëven immers al, dat wij hem spoedig terug zouden zien. Nu, hij heeft er geen gras over laten groeien, dat moet ik zeggen.

— Dat ben ik met je eens, zei Brand fluisterend. Gisteren in Parijs gearresteerd te worden en heden weer als professor Nicholson door de straten van Londen te lopen, alsof er geen wolkje aan de lucht is, dat is wel het toppunt. Ik voel mijn handen jeuken en zou het liefst de kerel tegen de grond slaan.

— Onze beurt zal nog wel komen

Charles, stelde Raffles hem gerust.

— Maar zouden we hem toch nog niet aan de Franse politie kunnen uitleveren?

— Hoe kunnen wij dat nu doen in mijn hoedanigheid van Lord Aberdeen? En bovendien, zou jij de Franse politie willen wijsmaken, dat de alombekende de man is, die eergisternacht werd gearresteerd in een huis aan de Champs Elysées? En dat, terwijl zijn bediende en de oude heks die zijn huishouden waarneemt, desnoods tien eden zouden zweren, dat hij het huis in het geheel niet verlaten heeft?

— Je hebt gelijk, mompelde Brand; dat vergat ik.

Terwijl de vrienden deze woorden wisselden, was de Meester der Misdaad aan de overkant langzaam voorbijgewandeld. Hij had ternauwernood een blik geslagen op de twee vrienden ofschoon het wel waarschijnlijk was, dat hij Lord Aberdeen van aangezicht kende. Even later was hij uit het gezicht verdwenen.

Raffles en Brand liepen nog enige tijd voort, zonder dat er een woord tussen hen gewisseld werd. Zo bereikten zij de Farringdon Road, waar zij de bus namen die hen tot in het hart van de oostelijke volkswijken van Londen zou brengen.

De rit duurde een half uur. Op de hoek van een smalle straat, aan weerszijden bebouwd met oude huizen, afge-

wisseld met moderne flatgebouwen, stapten zij van het voertuig en gingen de straat in. Het was de Hassardsreet, die het toneel zou worden van een der meest belangwekkende avonturen waarin de Grote Onbekende een rol zou spelen.

De twee vrienden bleven staan voor een groot huis waartoe een brede poort toegang gaf. Als men deze poort doorging, bereikte men een binnenplaats, waarop verscheidene deuren uitkwamen. Overdag was de deur van deze poort steeds wijd geopend, maar des avonds om elf uur werd deze gesloten, en dan kon men het huis niet binnen, tenzij men aanbelde.

Het eerste huis van de poort af gerekend was een groot flatgebouw, dat talrijke kamers bevatte, welke tegen zeer uiteenlopende prijzen werden verhuurd. Het huis had twee ingangen, een op de binnenplaats en een in de zijmuur van de poort.

De eerstgenoemde ingang werd meestal gebruikt door de personen die op de derde en vierde verdieping woonden, de tweede door degenen wier beurs hun veroorloofde een betere kamer op een der lagere verdiepingen te bewonen.

De twee vrienden gingen de poort door, sloegen de hoek om, en konden het huis binnegaan zonder te moeten aanbellen, daar de deur openstond. Brand en Raffles gingen de trap op naar de vierde verdieping.

Toen zij het portaal betraden, schenen zij daar twee jongelieden te verrassen, die een weinig verschrikt van elkaar gingen. Een hunner was een jongeman van omstreeks tweeëntwintig jaar, met een open, lichtgebruind gelaat, waarin twee grote donkere ogen schitterden, de andere was een jong meisje, nauwelijks de kinderschoenen ontwassen en die hoogstens zeventien jaar kon zijn.

Zij had het mooiste blonde haar dat men zich kan voorstellen en dat in dikke krullen in haar hals hing, daarbij een fijn gezichtje, dat op dit ogenblik overtoegen was met een donkere blos, hetgeen haar nog aantrekkelijker maak-

te. Zij was keurig gekleed, en haar kleding stak zonderling af bij het eenvoudige pak van de jongeman tegenover haar en de kale omgeving van het ongemeubileerde portaal.

Het jonge meisje had nauwelijks de twee vreemdelingen gezien, of zij knikte de jongeman verlegen toe en liep haastig de trap af. Een ogenblik bleef Raffles verbaasd staan. Toen trad hij op de jongeman toe, die met zijn houding niet goed raad scheen te weten, stak hem de hand toe en zei glimlachend:

— Naar het schijnt hebben wij nieuwe kennissen gemaakt beste Richard.

— Dat is te zeggen, mylord, ik ken Dora reeds twee weken. Ik wilde zeggen Miss Lansing.

— Wat is dat? riep Raffles verwonderd uit. Wilt gij zeggen dat dit jonge meisje de dochter is van de oude heer Lansing die op de derde verdieping beneden u woont?

— Ja, mylord, dat is inderdaad het geval. Ik wil het u wel bekennen, dat het mijzelf verbaasd heeft, want de oude heer Lansing heeft op mij altijd de indruk gemaakt van...

— Van iemand die in armoedige omstandigheden verkeert, vulde Raffles de zin aan.

De jonge student glimlachte verlegen en Raffles keek hem glimlachend aan. Hij legde hem de hand op de schouder en vervolgde:

— Trek het u maar niet aan; gij zijt jong en Dora een lief meisje, maar toch ben ik nog niet over mijn verbazing heen dat een man die in dit huis woont, zulk een dochter heeft, die er zo goed verzorgd als een rijke lui's kind uitziet.

— Gij zult u misschien nog meer verwonderen, mylord, als ik u vertel dat Dora reeds geruime tijd een der duurste kostscholen van Engeland bezoekt. Zij zelf heeft het mij verteld. Zij heeft thans vacantie, en nu heeft zij gelegenheid om haar vader te bezoeken.

— Zij logeert dus in dit huis?

— Neen, mylord, en dat is alweer een reden tot verbazing. Zij woont niet hier. Naar het schijnt logeert zij bij de moeder van een harer vriendinnen.

— Dat is dan een zeer wonderlijke

vader, riep Raffles verbaasd uit. Wat is dat voor een man, die zijn dochter op een kostschool heeft gedaan, haar vele maanden achtereen niet ziet, en haar dan ergens anders laat logeren gedurende die paar weken vacantie?

— Dat heb ik mij zelf ook al afgevraagd, mylord, maar ik heb mij natuurlijk wel gewacht, miss Lansing, naar de reden te vragen. Het gaat mij niet aan, en ik wil mij niet met andermans zaken bemoeien. Maar blijf u toch niet in de gang staan, wat ik u verzoeken mag, zo viel hij zichzelf in de rede; ik kan niet zeggen hoe verheugd ik ben, dat gij mij weer eens komt opzoeken.

— Wij hadden enige ogenblikken tijd, beste Richard, antwoordde Raffles; kom mijnheer Brand, wij zullen eens zien, hoever onze vriend met zijn studie is gevorderd.

De drie mannen traden nu een klein vertrek binnen, waarvan twee wanden geheel door boekenkasten waren ingenomen. In een hoek bevond zich een eenvoudig ijzeren ledikant en daarnaast een kleine wastafel. Het vertrek had slechts één raam, dat op de Hassardstreet uitzag. Voor dat raam stond een grote schrijftafel, die met papieren en boeken overdekt was. Tegenover een der boekenkasten stond een andere kast met glazen deuren, die gevuld was met flessen, retorten, reageerbuizen, distilleerkolven, en andere voorwerpen welke een ijverig student gebruikt bij de proeven, die hij op het chemisch laboratorium thuis doet. Op een hoek van de schrijftafel stond een moderne microscoop, een geschenk van Lord Aberdeen.

Richard Kenington bood zijn bezoekers een stoel aan en begon toen met een heldere stem en zonder omhaal aan Raffles zijn nieuwste vorderingen mede te delen.

Opnieuw maakte Brand bij zichzelf de opmerking dat de Grote Onbekende, zijn beste vriend, een waarlijk buitengewoon man was, want niet alleen volgde hij met het grootste gemak de uiteenzetting van de jonge student, maar hij viel hem herhaaldelijk in de rede met opmerkingen welke bewezen, dat

hij het onderwerp volkomen beheerste. Het onderhoud duurde ongeveer een half uur. Daarop bladerde Raffles enige tijd in een dik dictaatcahier, hetwelk Kenington hem had toe geschoven en dat hij na enkele minuten reeds dichtklapte. Hij keek zijn jonge beschermeling met zijn grote ogen enige tijd doordringend aan, en zei:

— Nog een jaar studie, Richard en ik geloof dat gij er zijt. Ik zeg u het toeval, dat mij met u in kennis heeft gebracht, zodat ik in staat ben geweest u mijn hulp te kunnen aanbieden.

— Ik weet niet hoe ik u dat ooit zal kunnen vergelden, mylord.

— Dat kunt gij doen, Richard, door op deze weg voort te gaan, hernam Raffles eenvoudig. Ik doe niets meer dan mijn plicht, want het is de plicht van ieder man, die daartoe in staat is, degenen die geen geld maar genie hebben, te helpen. Maar laat ons nu niet verder over die zaak spreken, want ik geloof dat er een onderwerp is, dat voor u veel groter aantrekkelijkheid heeft.

— Waarom zou ik er tegen u een geheim van maken, mylord? Dora is eigenlijk nog een kind, maar ik heb haar in die veertien dagen werkelijk lief gekregen. Gij zijt de eerste aan wie ik het mededeel.

— De tweede natuurlijk, hernam Raffles lachend. In ieder geval dank ik u voor uw openhartigheid. Ik herhaal dat zij er bevallig uitziet, maar alleen begrijp ik niet, waarom haar vader als het ware als een mol in de grond kruipt, en zich in deze achterbuurt opsluit, terwijl hij zijn dochter in fraaie kleren laat rondlopen en op een dure kostschool gedaan heeft. Het vreemdste is, dat ik hem nooit heb zien werken, gedurende de paar maanden welke hij in dit huis woont.

— Ik geloof dat hij een erfenis heeft gekregen, zei Richard Kenington aarzelend. Nu en dan beschikt hij tenminste over veel geld.

— Gij bezoekt hem dus wel eens?

— Ja, sedert enige weken. Het was eigenlijk een toeval, mylord. Mr. Peter Lansing is een eigenaardig man. Hij kan soms uren achtereen in zijn kamer heen

en weer lopen, zodat de beneden bewoners er half gek van worden. Soms hoort men die voetstappen ook in het holst van de nacht. Ongeveer een maand geleden kreeg hij een soort toeval, en omdat men mij hier in huis algemeen als een soort wonderdokter beschouwt, werd ik er bijgehaald. Het was een gewone flauwte en met wat vlugzout had ik de man aldra weer op de been gebracht. Ik kwam later nog eens terug om te zien hoe het met hem was en bij een van die gelegenheden maakte ik kennis met zijn dochter, die toen van de kostschool was teruggekeerd. Het is een zonderling man, die Peter Lansing. Zijn kamer is ingericht als een vesting, er zitten zware grendels op de deur. Het is echter mogelijk dat hij dat doet om zijn geld te beschermen. Hij schijnt ook érg schrikachtig te zijn en bovendien,

het doet mij leed dat ik het moet zeggen, drinkt hij meer dan goed voor hem is.

— Is hij een Engelsman?

— Hij zegt het ten minste, maar ik vind dat hij een echt Amerikaans accent heeft.

— Praat hij nooit over zijn verleden?

— Hoogst zelden. Ik tracht hem wel eens uit te horen, maar dan trekt hij zich aanstonds terug als een slak in zijn huisje en geeft ontwijkende antwoorden.

— Merkwaardig, mompelde Raffles in zich zelf.

Het gesprek nam nu een andere wending, en na een half uur stond Raffles op en nam afscheid.

Toen de jonge student zijn boeken weer wat opruimde, vond hij in het dictaatcahier een cheque ten bedrage van honderd pond sterling.

HOOFDSTUK III.

DE MOORD

Er waren drie weken voorbijgegaan sedert het bezoek aan Kenington.

Weer zaten de twee vrienden in de rookkamer, weer lazen zij de ochtendbladen door, en weer was het Charles Brand die door een luide verschrikte kreet Raffles van zijn eigen krant op deed zien.

— Wat is er in 's hemelsnaam nu weer aan de hand? riep hij uit. Je wordt plotseling zo bleek. Wat is er gebeurd; een ongeluk misschien?

— Dat zou geen wonder zijn, want er gebeuren hier in Londen dagelijks talrijke ongelukken, maar dit is niet alleen een ongeluk... Er is een moord gepleegd. De oude Peter Lansing is vermoord in zijn woning gevonden.

Raffles sprong op, en wierp zijn tijdschrift neer.

— Grote goden, riep hij verschrikt uit. De arme man. Heeft men de dader gevat?

— In de krant staat dat men Richard Kenington gearresteerd heeft.

Raffles keek Brand enige ogenblikken zwijgend aan. Toen vroeg hij:

— Wie is de gek die dat beweert?

— Die gek is hoofdinspecteur Phileas Baxter, van Scotland Yard.

— Hoe komt hij daarbij?

— Hij zegt, dat de bewijzen overtuigend zijn.

— Lees mij dat bericht even voor, wil je?

Brand nam het blad ter hand, een nummer van de Daily Express en las het volgende bericht voor:

MOORD IN EEN FLATGEBOUW

In de afgelopen nacht is een afschuwelijke misdaad gepleegd in een groot flatgebouw aan de Hassardstreet.

Hedenochtend omstreeks acht uur vond men het levenloze lichaam van een zekere Peter Lansing, die onder de volgende omstandigheden de dood moet hebben gevonden.

De man, die blijkbaar niets om handen heeft, en voor een oude rijaard werd aangezien, daar het vrij algemeen bekend was, dat hij over veel geld beschikte, was blijkbaar zeer beducht voor een of andere overval, want de deur van zijn kamer, die op de gang uitkwam, was van een stevig slot en twee zware knippen voorzien. Behalve de woonkamer is er nog een tweede vertrek, dat als slaapkamer is ingericht, maar dat slechts via de woonkamer te bereiken is.

Toen hedenochtend één der bewoners van het huis langs de deur kwam van de woning van Peter Lansing, deinsde hij ontzet achteruit.

Onder de deur door was een dunne straal bloed gevloeid, die reeds gestold was.

Aanstonds riep de verschrikte man het gehele huis bij elkaar en aldra kwa-

men van alle zijden de bewoners toegelopen.

Zoals het gewoonlijk onder dergelijke omstandigheden gaat, wist niemand wat er gedaan moest worden.

Maar tenslotte vatte de portier van het huis, die door het rumoer opmerkzaam was geworden moed, en bonsde op de deur.

Daar hij echter geen antwoord kreeg, draaide hij aan de kruk.

Tot zijn verwondering kon hij de deur gemakkelijk een handbreed openen.

Verder dan een handbreed kon hij de deur echter niet open krijgen; daar achter scheen zich iets te bevinden, wat dat belette.

De portier en een ander, die eveneens moed had gevat, drukte nu met kracht tegen de deur, die langzaam opening, en nu ruimte genoeg liet om binnen te treden.

Maar niet zodra hadden de mannen een blik in het vertrek geworpen of zij deinsden met een verschrikte kreet achteruit.

Vlak voor hun voeten lag het levenloze lichaam van de bewoner Peter Lansing. Hij lag op zijn rug, met de armen wijd uitgestrekt. Op zijn gelaat lag een uitdrukking van hevige schrik. In zijn borst ter hoogte van het hart stak een eigenaardig gevormde dolk tot aan het gevest. Dat gevest was van koper, en vertoonde aan het uiteinde een doods-hoofd.

De twee mannen achtten het geraden te wachten tot de komst van de politie die onmiddellijk na de ontdekking van de misdaad door de portier was opgebeld.

Op de smalle stootplaat van het wapen ontdekte men drie letters, drie maal de letter K.

Het spreekt vanzelf dat de politie onmiddellijk met haar nasporingen begon, teneinde de dader van deze misdaad in handen te krijgen.

De dochter van de vermoorde man werd zo voorzichtig mogelijk van het gebeurde in kennis gesteld en daarna ondervraagd, in de hoop dat zij wellicht enige inlichtingen zou kunnen geven.

Dit bleek echter in het geheel niet het

geval te zijn. Dora Lansing had haar vader de vorige dag om één uur het laatst gezien. Wel verklaarde zij dat het haar was opgevallen, dat haar vader zeer zenuwachtig was, maar dat had zij de laatste weken al meer opgemerkt.

Daar de portier volhoudt, dat hij na acht uur in de avond en trouwens de gehele dag geen vreemdelingen het huis had zien binnen gaan, nam de politie aanstonds aan, dat de misdaad gepleegd moest zijn, óf door een van de bewoners van het huis, óf door iemand die ongezien binnen was gekomen en die zich had laten insluiten.

De letters op de dolk wezen al aanstonds in een zekere richting. De politie volgt deze richting, die haar bracht in het vertrek van een jonge student in de scheikunde, Richard Kenington genaamd, die het vertrek boven dat van de vermoorde man bewoont.

Zijn kamer werd tijdens zijn afwezigheid doorzocht, evenals zijn klerenkast. In die kast vond men een colbert-iasie, waarop nog duidelijk bloedsporen zichtbaar waren, en waarvan een der zakken enige bankbiljetten bevatte.

Daar de politie reeds de boeken van de vermoorde had nagezien, die, wonderlijk genoeg, zeer welgesteld bleken te zijn, vond zij aanstonds uit, dat de nummers van deze bankbiljetten tevens voorkwamen in een klein register, dat in een lade van de schrijftafel van Mr Lansing werd gevonden.

De jonge student werd bij zijn thuiskomst, om ongeveer een uur in de namiddag, aanstonds gearresteerd.

Hij protesteerde hevig, bezwoer dat hij onschuldig was en Peter Lansing de vorige dag in het geheel niet had gezien, behalve gedurende een half uur, misschien een uur, in de avond.

Wij zullen onze lezers geregeld op de hoogte houden van de loop der zaken.

Brand liet het blad zakken en keek Raffles vragend aan.

— Als de Daily Express voortgaat haar lezers op deze wijze in te lichten dan zijn zij bekocht, zei Raffles schouderophalend. Het berichtje krioelt van dwaasheden. Laten wij het eens punt

voor punt nagaan. Daar is om te beginnen de dolk. Denk je eens even in, dat ik voornemens ben een moord op iemand te plegen, en dat ik daartoe een zo opzichtig wapen gebruik, versierd met mijn initialen, dat wil zeggen met een beginletter van mijn achternaam, die driemaal herhaald wordt. Ik beroof iemand van het leven, ik laat het wapen in de wond achter en enige uren later kom ik kalm terug in het huis waar ik de misdaad pleegde. Het is om je dood te lachen.

— Je hebt gelijk, het klinkt niet zeer aannemelijk.

— Zeg maar liever dat zo iets pure nonsens is, amice.

— Ongetwijfeld, maar men zegt toch ook wel, dat de moordenaar onweersaanbaar wordt aangetrokken naar de plaats waar hij de misdaad heeft gepleegd.

— Dat is zo, maar dat doet hij meestal pas veel later. Vergeet verder niet dat Kenington naar zijn eigen woning doorliep, waar hij nota bene een colbert had hangen dat met bloed bekleet was, en waarin zich een aantal bankbiljetten bevonden, die zich nog de vorige dag in bezit van Mr. Lansing hadden bevonden.

— Ja; hoe is dat te verklaren?

— Op het ogenblik valt er nog niets te verklaren, en alleen maar te constateren, antwoordde Raffles kalm. En dan constateer ik, dat Kenington als hij werkelijk de dader is, heeft gehandeld op een wijze die geheel en al in tegenspraak is met de gewoonte van een moordenaar. Er is echter nog meer. Geloof jij dat een man in staat zou zijn de vader te doden van het meisje, dat hij liefheeft?

— Daarop durf ik niet zo grif te antwoorden, zei Brand, maar ik moet erkennen, dat het mij onaannemelijk voorkomt.

— Het is zo onlogisch mogelijk, amice, hernam Raffles met nadruk. Bovendien, als hij werkelijk de misdaad gepleegd heeft, om de oude man te beroven, waarom heeft hij zich dan vergenoegd met een klein aantal bankbiljetten, in plaats van het hele vertrek leeg

te plunderen? Daar had hij toch alle gelegenheid toe, want het bleek, dat de moordenaar in het geheel niet gestoord is geworden, maar op zijn gemak zijn afschuwelijk werk heeft kunnen verrichten. Neen, neen, er moet iets anders achter zitten. Kijk eens in de andere bladen of er misschien geen latere berichten zijn.

Charles Brand zocht enige tijd in de stapel kranten, tot hij een nummer van de Daily Telegraph had gevonden, van een latere editie dan die van het blad, waaruit hij zoëven het bericht had voor-gelezen.

Eindelijk scheen hij te hebben gevonden wat hij zocht. Hij liet zijn blikken vlug over de regels gaan en riep uit:

— Dat is sterk.

— Wat is er? Heeft hoofdinspecteur Baxter ingezien, dat hij de verkeerde beet heeft?

— Neen, dat niet. Je raadt het nooit, de bouten en de grendels waren op de deur, en men heeft een smid moeten halen om ze open te krijgen.

Nu liet Raffles een spottend lachje horen.

— De journalistiek is toch een schoon vak, riep hij uit. De Daily Express vertelt, blijkbaar afgaande op een praatje, dat de deur open was, en de Daily Telegraph deelt ons mede, dat een smid de deur heeft moeten openbreken. Wij zullen maar geen derde blad opslaan, want ik vrees dat wij dan te lezen zouden krijgen, dat er helemaal geen deur was. Wat is nu eigenlijk de waarheid?

— Het blad dat ik hier in handen heb, heeft het bij het rechte eind, Edward. De deur was inderdaad op slot en stevig ook.

— Dat is inderdaad een merkwaardig feit, ging Raffles voort. Wij moeten dus aannemen, dat de moordenaar na zijn daad te hebben gepleegd door het sleutelgat is gekropen, of onder de reet van de deur is geglipt.

— Het raam stond open.

— En nu neemt de politie zeker aan, dat de moordenaar door het raam naar buiten is geklommen.

— Inderdaad.

— En hoe verklaart men dan het bin-

nenkomen van de moordenaar?

— De politie plaatst zich op het standpunt dat Peter Lansing de jonge student heeft binnengelaten en vervolgens de deur op slot heeft gedaan.

— Prachtig; dat is zeer logisch geredeneerd. De moordenaar zou zich dus niet de moeite hebben willen geven een van de knippen van de deur terug te schuiven, maar is uit het raam geklommen, op gevaar af zijn nek te breken en van de overkant gezien te worden door

de omwonenden.

— Dat is toch de redenering van de politie.

— Dan kan de politie van mij op een briefje krijgen, dat zij uit domkoppen bestaat, riep Raffles uit.

Hij sprong op, liep een paar maal het vertrek op en neer en stond toen plotse-ling voor Brand stil en zei:

— Ik zal je eens wat zeggen, amice, het zal noodzakelijk zijn, dat ik mijzelf met deze aangelegenheid bemoei.

HOOFDSTUK IV.

HET VERHOOR

Toen Richard Kenington zijn woning wilde binnen gaan, was hij zeer verbaasd de deur open te vinden en daar stemmen te horen.

Maar die verwondering nam nog toe toen er een agent van politie naar buiten kwam en vroeg wat hij wenste.

— Wat ik wens? Wel, ik zou gaarne mijn woning binnengaan, antwoordde Kenington.

— Gij zijt dus Richard Kenington?

— Die ben ik.

— Hoe laat zijt gij vanochtend de deur uitgegaan?

— Omstreeks half acht. Mag ik weten wat al die vragen te beduiden hebben?

— Daar zult u aanstonds meer van horen. Komt u binnen.

De jongeman trad zijn kamers binnen, waar hij nog een agent van politie aantrof en twee detectives, inspecteurs.

Een daarvan was James Sullivan, een der beste detectives van Scotland Yard

en de rechterhand van hoofdinspecteur Baxter.

Hij stond bij een muurkast, waaruit hij de enige kledingstukken te voorschijn had gehaald. Hij keek de binnentredende scherp aan en vroeg toen aan de agent.

— Wie is die man? Is hij de bewoner?

— Jawel, inspecteur.

De detective trad op de student toe, en keek hem enige tijd aandachtig aan. Kenington begon ongeduldig te worden.

— Mag ik weten, waarom gij mij zo aanstaart, vroeg hij, en wat gij hier in mijn woning uitvoert, zonder mijn toestemming? Wat heeft dit alles te betekenen?

— Ik zou u aanraden, een andere toon aan te slaan, zei Sullivan kortaf.

De jongeman verbleekte, en trad met gefronste wenkbrauwen een stap achteruit. Enige ogenblikken staarden de twee mannen elkander met een vijandi-

ge blik aan. Toen begon Sullivan weer:

— Gij weet zeker niet wat er met de oude heer Lansing gebeurd is?

— Gebeurd? Is er wat met hem gebeurd? Hoe zou ik dat weten? vroeg de jongeman ongerust.

— Kom, houd u niet van de domme. Gij wilt dus zeggen, dat ge niet weet, dat hij vannacht vermoord is?

Kenington deinsde achteruit, alsof hij een klap in het gezicht had gekregen. Toen stamelde hij nauwelijks hoorbaar:

— Vermoord? Dood? Mijn God hoe vreselijk.

Enige tijd heerste er een drukkend zwijgen in het kleine vertrek.

Plotseling scheen Kenington iets in te vallen. Hij kwam met gebalde vuisten dreigend op Sullivan toe en vroeg op doffe toon:

— Zeg mij nu eerst wat gij hier komt doen. Wat moet de politie op mijn kamer? Wat wilt gij hier? Gij wilt toch niet zeggen, dat gij hier zijt gekomen in verband met die afschuwelijke misdaad?

Inplaats van rechtstreeks te antwoorden nam Sullivan het kledingstuk op, dat hij zoëven uit zijn handen had gelegd en vroeg:

— Is dit kledingstuk van u?

De jongeman knikte bevestigend.

— Hebt gij het gisteren aan gehad?

— Ja. Ik heb slechts dat colbert en de jas welke ik thans draag. Ik behoef er mij niet voor te schamen, dat ik niet rijk ben en geen andere kledingstukken heb.

— Gij erkent dus, dat gij gisteren dit kledingstuk gedragen hebt?

Sullivan duwde plotseling het kledingstuk onder de neus van de jongeman en beet hem toe:

— Kunt gij mij zeggen wat dit is?

Kenington keek naar de donkere plek op het kledingstuk, rook er even aan, en antwoordde toen:

— Dat is bloed.

— Wilt gij mij zeggen hoe dat bloed op die jas is gekomen?

De jongeman bracht met een vaag gebaar de hand naar zijn voorhoofd als om er een gedachte te verdrijven, die

hem kwelde. De donkere ogen van de man, die voor hem stond, schenen hem tot in het diepst van zijn ziel te willen lezen. Hij voelde hoe een klam zweet zijn slapen begon te bedekken. Maar aanstonds vermande hij zich en antwoordde:

— Nu herinner ik het mij, ik heb gisteren een operatie verricht op een stervend hondje, dat ik van de straat had opgenomen, in de hoop het nog te kunnen redden...

Sullivan haalde met een minachtend gebaar de schouders op.

— Wat is uw beroep?

— Ik ben student in de chemie.

— Ik hoor voor het eerst dat studenten in de chemie zich bezig houden met chirurgie op huisdieren.

— Toch verzekert u dat het wel meer gebeurt, zei Kenington kortaf.

Sullivan ging met de onverbiddelijkheid van een rechter van instructie voort:

— Hebt gij gisteren Mr. Peter Lansing bezocht?

— Ja, omstreeks half elf 's avonds.

— Hoe laat zijt gij vertrokken?

— Tussen kwart over elf en half twaalf.

— Verwachtte hij uw bezoek?

— Dat kan ik niet zeggen want ik kwam hem op het portaal tegen en toen verzocht hij mij binnen te komen.

— Wat was het onderwerp van uw gesprek?

— Ik geloof niet dat ik verplicht ben u dat te zeggen, antwoordde Kenington nors.

— Ik zou het wél doen als ik u was, want het zou misschien tot uw voordeel strekken.

— Tot mijn voordeel? herhaalde Kenington. Wat wilt gij zeggen, mijnheer?

— Kalm aan, mijnheer, zei Sullivan koel. Misschien zult gij wel gauw een andere taal laten horen.

Hij stak de hand in een der zakken van het colbert, haalde er 'n paar bankbiljetten uit, die met een paar elastiekjes omwonden waren en hield het Kenington voor.

— Gij hebt mij zoëven gezegd, dat gij arm waart, althans iets van dezelf-

de strekking. Wilt gij mij dan eens zeggen hoe gij aan deze bankbiljetten gekomen zijt?

De jonge student deinsde achteruit.

Zijn ogen kregen een starende uitdrukking. Hij wankelde even en moest zich aan de rand van de tafel vasthouden. Zijn stem had een hese klank toen hij antwoordde:

— Waar komt dat geld vandaan? Wilt gij zeggen, dat gij het in de zak van mijn jas gevonden hebt?

— Ja, mijnheer, in tegenwoordigheid van deze twee politieagenten.

Op dit oogenblik trad er een derde agent het vertrek binnen, die een paar boeken onder de arm droeg.

Hij sloeg nauwelijks acht op de jongeman, maar trad op de inspecteur toe, salueerde en reikte hem toen de boeken over.

— Dit zijn de registers, inspecteur, welke wij gevonden hebben. Een daarvan schijnt mij toe een lijst te bevatten van de nummers van bankbiljetten.

— Geef eens hier, beval Sullivan gehaast.

Hij nam de agent het register uit de hand, sloeg het open, maakte het elastiekje van de bankbiljetten los, en begon de cijfers te vergelijken.

Enkele minuten verstreken zonder dat er in het vertrek iets anders vernomen werd dan het geritsel van het bankpapier.

Richard Kenington bleef gedurende al die tijd onbeweeglijk als een standbeeld midden in het vertrek staan. Het was hem alsof hij droomde.

Twee agenten waren ongemerkt tot dicht bij de deur geschoven. De derde stond naast de jongeman. Toen Sullivan het register dichtklapte, keek hij de jonge student met zijn donkere ogen doordringend aan.

— De cijfers van de bankbiljetten komen in dit register voor, zei hij langzaam. Dit register is het eigendom van Mr. Lansing; wilt gij zelf uw gevolgtrekking maken, of wilt gij mij dwingen het zelf te doen?

Een oogenblik steeg een blos van toorn naar zijn hoofd, maar met inspanning van al zijn krachten wist Kening-

ton zich te beheersen en antwoordde op koele toon:

— Zeg gij het maar, dan bespaar ik mij zelf de vernedering, de grootste dwaasheid te zeggen die men zich kan denken.

— Welnu dan, Mr. Richard Kenington, ik moet u arresteren op beschuldiging van moord op Mr. Peter Lansing.

Hij wachtte even en gaf toen de twee agenten, die nog steeds bij de deur stonden, een wenk.

— Voert hem naar beneden, beval hij.

De agenten wilden Kenington vastgrijpen, maar deze riep met doodsbleek gelaat uit:

— Raak mij niet aan. Ik zal rustig met u meegaan.

Sullivan wierp hem een snelle blik toe en zei toen tot zijn mannen:

— Het is goed. Houdt hem alleen goed in het oog.

Met gebogen hoofd verliet Kenington het vertrek, terwijl twee agenten voor hem uitliepen en Sullivan en de derde agent hem op de voet volgden.

Zo bereikten zij het vertrek waar zich de geheimzinnige misdaad had afgespeeld. Het deurslot en de grendels waren vernield evenals een gedeelte van de deurpost. Bij deze deur hield een agent van politie de wacht, die alle nieuwsgierigen op een behoorlijke afstand moest houden. Het kleine troepje trad binnen en de deur werd gesloten. In het midden van de vloer lag iets dat met een laken overdekt was. Sullivan sloeg het laken terug, maar intussen hield hij geen oog afgewend van de jonge student.

— Kijk naar de man die hier op de grond ligt, beval de detective.

Kenington wierp een blik op het levenloze lichaam en sloeg beide handen voor het gelaat.

— De arme oude man. En mijn arme Dora, snikte hij. Welke ellendeling heeft dit gedaan?

Sullivan luisterde reeds niet meer. Hij was naar een kleine tafel gegaan en nam er een dolk af, met een zonderling gevormd koperen gevest, een stootplaat in de vorm van een slang, en een zeer

spits lemmet van driehoekige vorm.

— Kent gij dit wapen? vroeg hij, terwijl hij Kenington de dolk voorhield.

Deze wierp er een snelle blik op en antwoordde toen op doffe toon:

— Ik heb dat ding nooit gezien.

— Gij wilt hiermee dus zeggen, dat het uw eigendom niet is? Kunt gij dan die letter K verklaren, die er driemaal op voorkomt?

— Vraag dat de eigenaar, antwoordde Kenington woest, en martel mij niet langer. Voer mij weg, opdat ik voor de rechter van instructie mijn onschuld kan betuigen.

— Aan die wens zal spoedig voldaan worden, mijnheer.

Sullivan wendde zich tot de agenten en beval:

— Brengt hem weg.

HOOFDSTUK V.

RAFFLES BEMOEIT ZICH MET DE ZAAK

Wanneer Raffles zich iets voornam, dan moest hij het ook aanstonds ten uitvoer brengen.

De geheimzinnige zaak in de Hassardstreet had aanstonds zijn gehele belangstelling, en dat niet alleen omdat er mensen bij betrokken waren wier lot hij zich had aangetrokken.

Dit gold althans voor Richard Kennington, die zich thans in zulk een precaire toestand bevond.

Het stond voor de Grote Onbekende vast, dat de jonge student met de moord niets uitstaande kon hebben, tenminste niet in de zin, die de politie vermoedde.

Zodra hij zijn besluit genomen had, begaf hij zich in gezelschap van Charles Brand, die ten hoogste nieuwsgierig was naar de afloop, naar het gebouw van Scotland Yard aan het Thames Embankment.

Phileas Baxter, de hoofdinspecteur van politie, was een getrouw lid van de Windsorclub, waarvan Raffles in zijn hoedanigheid van Lord William Aberdeen vice-president was.

Nu was het een feit, dat Lord Aberdeen reeds een paar maal door zijn schranderheid en zijn grote opmerkingsgaven de recherche een dienst had kunnen bewijzen door het oplossen van een geheimzinnige misdaad, die wel onoplosbaar scheen.

Bij die gelegenheden had de hoofdinspecteur van politie zich zeer vliend uitgelaten over de bekwaamheden van de vice-president als amateur detective en had hij zich bij hem aanbevolen wan-

neer zich weer eens een dergelijk geval voordeed.

Zo besloot hij dan ook nu zich naar Baxter te begeven, en hem verlot te vragen een onderzoek op eigen gelegenheid te mogen instellen.

Omstreeks vier uur in de namiddag reed de fraaie, blauwe auto voor, die Charles Brand en Raffles binnen enkele minuten naar het Londense hoofdbureau van politie had gevoerd.

Raffles behoefde slechts zijn naam te noemen, om gedaan te krijgen, dat de politieagent, die bij de deur op wacht stond, de bezoeker ging aankondigen.

Enkele minuten later stond Raffles tegenover de hoofdinspecteur van politie, de man, die reeds vele jaren geleden duizend pond sterling had uitgelóofd aan degene die Lord Edward Lister, alias John Raffles, alias de Grote Onbekende in handen van de politie zou overleveren.

De grote man was van achter zijn schrijfbureau opgestaan, dat met een aantal papieren bedekt was, en kwam Lord Aberdeen met uitgestrekte handen tegemoet.

— Het verheugt mij, mylord, u in mijn heiligdom te mogen begroeten, zei hij op joviale toon. Ik hoop dat een goede wind u hierheen heeft gevoerd.

— Dat geloof ik niet, hoofdinspecteur, ik geloof eerder het tegendeel.

— Dan heb ik het, geloof ik, reeds geraden, gij komt waarschijnlijk vanwege de moord in de Hassardstreet.

— Precies, hoofdinspecteur. Ik wil

niet ontkennen, dat ik zeer groot belang in de jongeman stel, die men in verband met deze misdaad gearresteerd heeft.

— Wat? riep Baxter uit. Wilt gij zeggen, dat gij belang stelt in die moordeenaar?

— Ik geloof niet dat hij een misdadiger is, hoofdinspecteur, hernam Raffles kalm, in ieder geval moet het nog bewezen worden.

— Maar hebt gij dan de kranten niet gelezen, mylord? Wel, de bewijzen liggen bijna voor het oprapen.

— Ik heb de dagbladen gelezen, en ik blijf er bij, dat ik de bewijzen niet voldoende acht.

— Dat verbaast mij zeer, mylord. Het staat toch als een paal boven water, dat hij bij de oude heer Lansing is geweest, dat hij bloed aan zijn kleren had, en dat er een aantal bankbiljetten in zijn zak gevonden is, hetwelk zich nog slechts enkele uren tevoren in het bezit moet hebben bevonden van de vermoorde man. Acht gij die bewijzen niet overstelpend?

— Ik erken dat die aanwijzingen ernstig zijn, maar overtuigend zijn zij niet. Ik meen mij namelijk te herinneren, als ik mag afgaan op de berichten in de bladen die elkander trouwens op vele punten tegenspreken, dat Richard Kenington een zeer aannemelijke verklaring heeft gegeven, voor de aanwezigheid van het bloed op zijn kleren.

— Inspecteur Sullivan, onze bekwaame detective, vindt die verklaring minder aannemelijk, mylord.

— Heeft men het bloed al onderzocht?

— Onze bacterioloog is er juist mee bezig, mylord. Ik verwacht ieder oogenblik zijn rapport.

Juist op dat oogenblik ging de telefoon. Baxter nam het toestel van de haak en luisterde.

— Is het werkelijk waar, Mr. Brown? Is er geen vergissing mogelijk?

Een oogenblik luisterde Baxter nog met open mond, legde toen het toestel langzaam neer en keek Raffles enigszins verlegen aan.

— Ik sprak zoëven met Mr. Brown, onze bacterioloog, mylord, begon hij aarzelend.

— En wat zei hij?

— Hij zei... hij vermoedde... hij wist bijna zeker, dat het bloed niet afkomstig is van een mens.

Een spottend lachje vertoonde zich op het gelaat van de Grote Onbekende.

— Gaf Mr. Brown geen nadere bijzonderheden?

— Hij dacht... hij meende te moeten aannemen... hij gelooft wel te kunnen verzekeren, dat het bloed is van een dier... van een hond... bracht Baxter er nu zeer verlegen uit.

— Wel, dat zei Richard Kenington immers ook, zei Raffles langs zijn neus.

— Dat is zo, mylord, dat ontken ik niet. Maar vergeet niet dat de bankbiljetten in zijn zak zijn gevonden, riep Baxter triomfantelijk uit. Dat zult gij toch niet willen loochenen.

— Ik denk er niet aan, hoofdinspecteur, ik wil het alleen maar trachten te verklaren. Ik zei u zoëven, dat ik groot belang stel in Richard Kenington. Ik ken hem zo ongeveer een jaar, ik was zo gelukkig hem bij zijn studie te kunnen helpen, en tot dusverre heb ik er nog geen oogenblik spijt van gehad. Hij is een zeer ijverige, buitengewoon begaafde, ja, ik mag wel zeggen geniale jongeman, waarvan de wereld nog eenmaal zal spreken.

— Als de wereld er maar gelegenheid toe heeft, mylord, want ik vrees, dat uw beschermeling, als er geen wondergebeurt wel eens gauw de gevangenis zal indraaien.

Raffles fronste de wenkbrauwen en hernam koel:

— Ik geloof niet dat het zover zal komen, hoofdinspecteur, daar heb ik mijn redenen voor. Laat ons echter niet afdwalen, wat ik u verzoeken mag. Gij hebt redenen om aan zijn schuld te geloven, ik heb de mijne om er aan te twifelen.

Hij wachtte even en vervolgde:

— Wilt gij mij mededelen, hoofdinspecteur, of Richard Kenington hier op het politiebureau, waar hij zich thans wel zal bevinden, nog iets verklaard heeft aangaande de reden van zijn bezoek bij de oude heer Lansing?

— Dat heeft hij, mylord, riep Baxter

uit. En ik geloof niet, dat die verklaring zijn zaak veel goed zal doen. Oordeel zelf.

De hoofdinspecteur opende een kistje met reusachtige zwarte sigaren, schoof het Raffles toe, die met een beleefd hoofdschudden weigerde, hield het toen Charles Brand voor, die evenmin lust scheen te hebben, de strijd met een der monsters aan te binden, en stak toen zelf een der geweldige rookstokken op.

Daarop hernam hij:

— Gij hebt in de bladen kunnen lezen, dat Kenington verklaarde, dat hij Mr. Lansing omstreeks half elf in de avond dicht bij diens woning op het portaal ontmoet heeft, en dat deze hem toen verzocht heeft binnen te komen.

— Ik herinner mij dat feit even als het uur, hoofdinspecteur, zei Raffles.

— Welnu, Kenington zegt verder, dat Mr. Lansing onmiddellijk nadat zij binnen waren, de sleutel in het slot omdraaide, en de beide knippen op de deur deed.

— Ook dat weet ik, hoofdinspecteur.

— Maar nu komt het mooiste. Wat denkt gij wel dat Mr. Lansing van hem verlangde?

— Ik wil u eerlijk bekennen, dat ik geen gedachtenlezer ben, zei Raffles.

— Hij wilde dat de jongeman hem doodde.

Raffles meende niet goed te hebben verstaan.

— Hem doden? herhaalde hij in de uiterste verbazing. Vroeg Lansing hem dat, en deelde Richard Kenington u dat mede?

— Dat zei hij inderdaad, mylord, maar u hebt mij niet uit laten praten. Lansing vroeg hem, tenminste naar het zeggen van uw beschermeling, of hij, als student in de chemie, geen middel voor hem kon bereiden, waardoor hij gedurende enige dagen dood zou zijn. De jonge student zou hem dan later weer tot leven moeten wekken, dat wil zeggen als hij reeds goed en wel begraven was. En wat denkt gij wel dat hij hem daarvoor bood? Duizend pond sterling, mylord. Niets meer of minder. Heb ik niet gelijk als ik zeg, dat dit wel wat klinkt als een sprookje uit de Dui-

zend en Een Nacht.

Raffles gaf niet aanstonds antwoord. Hij had met de grootste verbazing toegeluisterd. Hier werd hem een geheel nieuw gezichtpunt in de duistere zaak geopenbaard.

Tenslotte vroeg hij:

— Zei Lansing niet waarom hij dit wenste?

— Neen, mylord. Maar uit uw vraag meen ik te mogen opmaken, dat gij er geloof aan hecht.

— Als Kenington dat heeft gezegd, zeer zeker. Ik kan niet inzien, welke reden Richard Kenington zou hebben zo iets uit zijn duim te zuigen. Als hij de misdaad gepleegd had, waarom zou hij u dan een verhaal op de mouw spelen, dat op het eerste gehoor zo onwaarschijnlijk klinkt?

— Ja, dat weet ik ook niet, bromde Baxter.

Raffles had Charles Brand een snelle blik toegeworpen, en deze zag hoe de grijze ogen van zijn vriend schitterden. Aan zijn gehele gelaatsuitdrukking kon hij duidelijk zien dat Raffles enig spoor volgde, maar kon zich niet voorstellen wat dit wel kon wezen.

— Het mag zijn zoals het wil, mylord, dan mag ik toch wel de vraag stellen: wat kon de oude man bedoelen met die wens om gedurende enige dagen uit het land der levenden te verdwijnen?

— Een zeer logische vraag, hoofdinspecteur, antwoordde Raffles. Inderdaad ik geloof dat gij hier de kern van de kwestie aanroert. Als wij op de vraag, die gij daar zoëven stelde een behoorlijk antwoord wisten, dan zouden wij veel verder zijn met de kwestie. Wat antwoordde Richard Kenington op die zonderlinge vraag?

— Hij weigerde te antwoorden, mylord.

— Ik verwachtte niet anders van hem, mompelde Raffles. En toch, wie weet, als hij had toegegeven...

Hij viel zichzelf in de rede met de vraag:

— Als ik u zoëven goed verstaan heb, dan wilde Lansing de reden niet opgeven waarom hij dat verzoek deed?

— Dat weigerde hij pertinent. Hij zei

echter, dat de reden voor hem van zeer belangrijke aard was. Ja hij moet Kennington bijna op de knieën gesmeekt hebben hem dat middel te verschaffen.

Raffles zat even in gedachten verzonken.

— De misdaad is met een zonderling gevormde dolk gepleegd, niet waar?

— Ja, mylord, het is een eigenaardig gevormd wapen.

— Hebt gij er iets op tegen om mij het wapen te laten zien?

— Volstrekt niet, mylord. Ik verheug mij er over dat gij zoveel belang in de zaak stelt.

Hij stond op, opende een kast, en nam er de dolk uit, en overhandigde het wapen aan Raffles. Deze bekeek het enige tijd aandachtig, en legde het toen weer op de schrijftafel neer.

— Een mooi, maar gevaarlijk wapen, zei hij, dat in een vaste hand, een dodelijke wond moet toebrengen.

— En wat zegt u van de drie letters? riep Baxter eensklaps uit. Dat is nog een iets dat ik bijna vergeten zou. Wat kunnen zij anders betekenen dan Kennington? Driemaal de beginletter van zijn naam.

Er verscheen een spottend glimlachje om de lippen van de Grote Onbekende, maar hij antwoordde slechts met een wedervraag:

— Ja, hoofdinspecteur, wat zouden die drie K's wel anders kunnen betekenen? Maar laten wij niet vergeten dat er in Londen zeker een paar honderd duizend personen rondlopen, wier naam met een K begint.

Baxter had het wapen weer in het papier gewikkeld, en weer bleef het even stil in het grote vertrek, waar niets anders te horen was dan het gekras van de pen van de secretaris van Baxter, Marholm, die in een hoek bezig was met het schrijven van een rapport.

Toen begon Raffles weer:

— Mag ik u nog een vraag stellen, hoofdinspecteur?

— Natuurlijk, mylord, ik hoop dat ik er op kan antwoorden.

— Ik wilde gaarne weten, hoe of het nu eigenlijk met de deur van het vertrek stond. Het ene dagblad beweert

dat deze open gevonden werd, het tweede dat er een smid bij gehaald moest worden.

— Het tweede blad had het bij het rechte eind. De deur was stevig gesloten.

— En waar lag het lichaam?

— Op een paar passen afstand van de deur.

— Ik meen te hebben gelezen, dat de politie aanneemt, dat de moordenaar door het raam vertrokken moest zijn; acht gij dit aannemelijk, hoofdinspecteur?

— Aannemelijk of niet, wij moeten het aanvaarden, mylord, want er is geen andere, riep Baxter uit.

— Heeft de politie reeds onderzoek gedaan, of het inderdaad mogelijk is uit dat raam naar een hoger gelegen verdieping te gaan?

— De politie heeft met elke mogelijkheid rekening gehouden, mylord.

— En is dat niet onmogelijk als men geen acrobaat is?

— Volstrekt niet. Met behulp van een sterk touw, kan het zeker.

Raffles stond op, en Brand zag duidelijk, dat hij met moeite zijn ongeduld beheerste.

Daarop vroeg hij:

— Gij wilt mij dus toestaan, deze treurige maar toch zeer belangwekkende zaak op eigen gezag te onderzoeken?

— Ik zal het u niet alleen toestaan, maar ik zal het zelfs op hoge prijs stellen, mylord. Wacht, ik zal even een formulier voor u invullen, op vertoon waarvan men u aanstonds zal laten passeren.

De hoofdinspecteur vulde snel een gedrukt formulier in, droogde het op vloeipapier, vouwde het op en stak het Raffles toe met de woorden:

— Alstublieft, mylord; ik hoop van harte dat gij moogt slagen.

— Ik ben er bijna zeker van, hoofdinspecteur, antwoordde Raffles bedaard.

— Meent gij dat werkelijk, mylord? riep Baxter enigszins verbluft uit.

— O, zeker, in dergelijke ernstige gevallen ben ik niet gewoon te bluffen. Ik denk u binnen drie dagen de ware dader te kunnen aanwijzen.

HOOFDSTUK VI.

DE PLEK VAN DE MISDAAD

De twee vrienden verlieten het hoofdbureau van politie, maar niet dan nadat Raffles verlof had gevraagd en gekregen, om enige woorden tot de gevangene te richten, die hem in zijn eenzaamheid zouden troosten en opbeuren.

Buiten stond Raffles' auto nog altijd geparkeerd.

— Naar de Hassardstreet, James, riep Raffles zijn chauffeur toe. Je kent het adres.

De twee vrienden stapten in en Henderson maakte contact. Zij hadden al een poosje gereden en nog hadden de twee mannen geen woord met elkander gewisseld. Maar eensklaps riep Brand uit:

— Daar mag de duivel uit wijs worden. Ik zit er bijna een half uur bij, ik hoor alles mee aan, ik zie je van tijd tot tijd glimlachen, ik hoor de vragen die je stelt, maar ik mag een staart krijgen als ik er een jota van begrijp.

— De zaak schijnt je dus nog niet geheel en al helder te zijn, amice? vroeg Raffles glimlachend.

— Niet geheel en al helder? Maar voor den drommel, ik begrijp er geen steek van, riep Brand uit. Om kort te gaan, ik kan er geen kop of staart aan vinden.

— Dat komt amice, omdat je nog altijd niet geleerd hebt, om naar het oorzakelijke verband van een misdaad te zoeken. Bovendien ontgaan je enkele dingen, die op het eerste oog kleinig-

heden lijken, maar die wel degelijk van groot belang zijn. En ten derde, het spijt mij dat ik het zeggen moet, ben je nog niet geheel en al op de hoogte van zekere gebruiken in de misdadigerswereld, niet alleen hier, maar ook elders, bijvoorbeeld in Amerika.

— In Amerika? herhaalde Brand verbaasd.

— Precies. Je zult je toch wel herinneren dat Lansing een Amerikaan was?

— Om je de waarheid te zeggen, heb ik daaraan niet gedacht, Edward.

— Zie je wel, daar heb je het al, men mag in een zaak als deze niets over het hoofd zien.

Brand keek verbaasd op.

Hij kon niet inzien, wat de nationaliteit van de vermoorde man met de zaak te maken had, maar één ding was hem duidelijk en dat was, dat Raffles een bepaald spoor volgde.

Deze scheen even in gedachten te verzinken en zei toen plotseling weer:

— Richard Kenington heeft mij eens verteld dat Lansing ongeveer twaalf jaar geleden uit Amerika is teruggekeerd. Dit feit in verband met de drie K letters, waarvan je de betekenis wel zult kennen...

— Maar wacht eens even zo viel hij zichzelf in de reden, daar is een postkantoor...

Hij boog zich voorover en verzocht Henderson te stoppen.

Toen de auto stil stond sprong Raf-

fles er vlug uit, nog voor Brand hem iets had kunnen vragen.

Er verliep omstreeks een minuut of tien voor hij weer terugkwam, na Henderson te hebben toegeroepen dat hij door kon rijden.

— Mag ik weten wat je in het postkantoor hebt uitgevoerd, Edward? vroeg Brand.

— Ik heb enige telegrammen naar verschillende steden in Amerika gezonden.

— Lieve hemel. Wat is dat nu weer? Waarom in 's hemelsnaam? vroeg Brand verwonderd.

— Om onderzoek te doen naar het verleden van Lansing.

— Dus je denkt dat het verleden van het slachtoffer in verband staat met de misdaad?

— In het nauwste verband, Charles. Maar kom, ik heb medelijden met je en zal je een weinig uit de droom helpen.

Hij wierp Brand een zijdelingse blik toe, stak een sigaret op en vroeg toen:

— Zeg eens eerlijk, heb jij er ook maar één ogenblik aan gedacht, dat de drie K's de naam vormden van Kenington, driemaal herhaald?

— Inderdaad.

— Welnu, amice, dan heb je je vergist. Reeds aanstonds toen ik van die drie letters hoorde, dadelijk nadat mij de dolk beschreven was, schoot het mij te binnen, dat die drie K's de afkorting moesten zijn van de naam van een der meest gevreesde Amerikaanse genootschappen welke men uitgeroeid waande, maar die nog springlevend is.

— De Ku-Klux-Klan, riep Brand uit, verheugd dat hij zelf de naam had kunnen noemen.

— Je hebt het geraden, Charles, hernam Raffles glimlachend. Het bloedig veemgericht, dat die zonderlinge naam draagt, werd omstreeks het jaar 1866 in de Amerikaanse staat Carolina opgericht. De leden togen des nachts op roof uit, met een grote flambard op het hoofd en het gelaat voor de helft met een doek verborgen, en oefenden mijnen ver in het rond, een waar schrikbewind uit. Niemand was voor hen veilig. Wie niet aan hun bevelen gehoorzaamde werd

onverbiddelijk ter dood gebracht. De leden gebruikten nooit anders dan een buks als wapen en de naam Ku-Klux-Klan is afgeleid van het eigenaardig geluid, dat een haan van een geweer maakt bij het overhalen, ten minste van de geweren uit die tijd.

— Ja, nu herinner ik het mij alles duidelijk, hernam Brand opgewonden. Maar ik had toch nooit kunnen denken, dat dat genootschap nog steeds bestaat.

— Toch is het zo. En ik heb reden om aan te nemen, dat het thans een onderdeel vormt van het Genootschap van de Gouden Sleutel, waarvan professor Nicholson aan het hoofd staat.

— De misdaad zou dus op rekening gesteld moeten worden van de schurken, die deel uitmaken van dat Genootschap.

— Dat zou mij tenminste niets verwonderen.

— Dus... Nicholson?

— Nicholson zou wel eens eigenhandig deze zaak op touw hebben kunnen zetten. Het is juist iets voor hem, dat zul je mij moeten toegeven.

Inmiddels was Henderson snel doorgereden en het duurde geen half uur, of hij stopte voor het huis, waar de geheimzinnige misdaad zich had afgespeeld.

De twee mannen stapten uit, en al dadelijk bewees het formulier van de hoofdinspecteur goede diensten.

De agent, die voor de deur op wacht stond, liet hen dadelijk door, en het volgende ogenblik stonden de vrienden in de gang, tegenover de portier, die hen enigszins verbaasd aankeek.

Maar aldra herkende hij de heer, die reeds enige malen een bezoek had gebracht aan zijn huurder van de vierde verdieping Richard Kenington.

Zijn verbazing nam echter toe, toen de bezoeker hem verzocht hem direct naar de kamer te brengen waar zich de geheimzinnige voorval had afgespeeld.

Hij maakte een buiging, en zei met een schuwe blik op de twee mannen:

— Ik zal u aanstonds de weg wijzen, mijnheer.

— Dat zal ik zeer op prijs stellen, maar ik zou graag willen, dat gij mij

antwoordt op enige vragen, die ik u te stellen heb.

— Wees zo goed mij te volgen, heren, ik ben tot uw dienst.

Zij gingen de donkere smalle trap op, tot de portier zwaar ademhalend stil stond en zei:

— Wij zijn er. Dit is de kamer waar Mr. Lansing gewoond heeft.

Hij had deze woorden nauwelijks gezegd of de treden van de trap kraakten opnieuw en enkele ogenblikken later stond Dora Lansing voor de drie mannen.

Haar gezicht was doodsbleek, en haar ogen hadden een wanhopige uitdrukking. Blijkbaar was zij op weg naar de kamer van haar vader. Met een toonloze stem zei zij tot de portier:

— Ik ben hier gekomen om nog enige voorwerpen te halen, waarop ik grote prijs stel, mijnheer. De politie heeft mij verlof gegeven binnen te gaan en een paar laden en kasten te openen.

Nu kreeg zij Raffles in het oog, die zij scheen te herkennen. De Grote Onbekende trad op haar toe, en vatte haar bij de arm.

— Herkent gij mij misschien, Miss Dora? vroeg hij.

— Ja, mylord. Ik weet nu wie gij zijt. Richard Kenington, heeft mij vaak over u gesproken in de laatste dagen. Ik heb u eens gezien, omstreeks een week geleden.

— Zo is het miss. Gij weet dus dat ik een vriend ben van Richard, en ik zal u dat bewijzen. Hij bevindt zich thans in hechtenis, maar ik verzeker u dat hij daaruit spoedig zal worden ontslagen.

— Nooit zal ik vergeten, mylord, wat gij daar gezegd hebt en wat gij voor Richard wilt doen. Daarom zijt ge dus hier gekomen?

— Ja, Miss Dora. Ik wil en ik zal zijn onschuld aan het licht brengen.

— Goed gesproken, riep de portier uit. Ik ben er zeker van, miss, dat mylord er in zal slagen. Mijnheer Kenington was een jongeman met een edel hart en ook ik kan het niet geloven, dat hij de misdaad gepleegd heeft, al zijn er nog zoveel bewijzen tegen hem.

Dora Lansing wierp de oude man een

dankbare blik toe, maar Raffles maakte een einde aan dit gesprek door op een deur te wijzen, en te zeggen:

— Dat is zeker de bewuste kamer?

— Ja, mylord, antwoordde de portier.

Hij haalde een sleutel uit zijn zak en opende de deur.

De grote holle kamer maakte 'n sombere indruk. De gordijnen voor de ramen waren neergelaten. De meubelen waren ouderwets en versleten.

Niets wees er op, behalve misschien de fraaie schrijftafel, dat in dit vertrek een man gewoond had, die een groot fortuin had achtergelaten.

Raffles trad aanstonds op de ramen toe, en trok de gordijnen op, zodat het licht onbelemmerd naar binnen kon stromen. Hij ging midden in het vertrek staan en keek aandachtig om zich heen. Toen wendde hij zich tot de portier en vroeg:

— Gij hebt immers reeds aan de politie verklaard dat gij na acht uur 's avonds geen vreemdeling meer hebt zien binnentreden?

— Inderdaad, mylord. Het is praktisch onmogelijk dat er iemand gepasseerd zou zijn, zonder dat ik het zou hebben gezien.

— Herinnert gij u soms, mijnheer Brand, zo wendde Raffles zich tot zijn vriend, of in een der krantenberichten het uur genoemd werd, waarop volgens de geneesheren, de dood moet zijn ingetreden?

— Omstreeks twee uur in de nacht, mylord, antwoordde de jongeman.

— Is het mogelijk dat er door de tweede ingang iemand het huis kan binnengaan? ging Raffles voort, terwijl hij zich opnieuw tot de portier wendde.

— Dat is wel mogelijk, mylord, maar dan zou hij toch in ieder geval mijn loge moeten passeren.

— Dan zouden wij moeten aannemen, dat de moordenaar zich reeds voor acht uur in dit huis bevond, en zich al die tijd verscholen heeft gehouden, tenzij hij een der bewoners van dit huis is, vervolgde Raffles. Zijn hier veel bewoners?

— Op dit ogenblik wonen in dit huis vijftig gezinnen, die te zamen ongeveer

vierhonderd leden tellen, mylord, antwoordde de portier met een trots alsof hij de heerser was over een klein koninkrijk.

Raffles stond een oogenblik in gedachten verdiept. Toen ging hij langzaam naar de ramen, opende ze en keek naar buiten.

— Kom eens hier, mijnheer Brand, zo wendde hij zich tot zijn vriend, die met grote aandacht alles volgde wat Raffles zei en deed.

— Kijk eens naar buiten, mijnheer Brand, en zeg mij dan eens of gij gelooft, dat het mogelijk is, zelfs voor een zeer behendig acrobaat, om door dit raam naar buiten te klimmen, naar het venster, dat zich hierboven bevindt.

Brand boog zich op zijn beurt naar buiten, bekeek de muur, schatte de afstand en antwoordde toen:

— Het lijkt me volslagen onmogelijk mylord, tenzij door middel van een touwladder of een knopentouw.

— Wij zouden dan moeten aannemen, dat de moordenaar deze vlucht voorzien had, en het touw van tevoren aan het raam van zijn eigen kamer had bevestigd.

— Maar dan doet zich toch de vraag voor, mylord, merkte Brand op, waarom hij niet liever de knippen van de deur heeft verschoven, hetgeen toch wel zo gemakkelijk en veilig was.

— Die opmerking heb ik ook bij mijzelf gemaakt, mijnheer Brand, zei Raffles, maar de mogelijkheid bestaat, dat de moordenaar vreesde, in de gang iemand te ontmoeten. Dan zou dat er op wijzen, dat hij iemand geweest is, die hier in dit huis woont; en die bang was voor een herkenning.

Hij dacht even na en vervolgde toen:

— Mijnheer Brand, wees zo goed u eens naar het vertrek hierboven te begeven en naar een touwladder of naar een dik touw te zoeken, en voorts naar een kram, een haak of iets dergelijks, waaraan dat touw of die ladder bevestigd geweest kan zijn. Verder moet gij ook de vensterbank nauwkeurig onderzoeken, of zich daarop geen touwvezels bevinden.

Brand verwijderde zich. Intussen zet-

te Raffles zijn onderzoek van het vertrek voort. Plotseling scheen hem iets in te vallen. Hij wendde zich tot de portier en zei:

— Ik wil u niet langer van uw werk houden; straks heb ik u misschien nog het een en ander te vragen.

— Ik ben de gehele dag tot uw dienst, mylord zei de portier.

Het volgende oogenblik had hij de kamer verlaten.

Toen de deur achter hem was dichtgegaan, nam Raffles het jonge meisje, dat zwijgend en bleek in een hoek was blijven staan bij de hand, en vroeg op zachte toon:

— Kunt gij mij misschien iets mededelen uit het verleden van uw vader?

— Daarvan kan ik u slechts weinig vertellen, mylord, luidde het antwoord. Voor zover ik weet, kwam ik met mijn vader, die toen pas weduenaar was geworden, uit Carolina naar Engeland. Van die tijd herinner ik mij natuurlijk niets. Op mijn zesde jaar werd ik naar school gezonden. Ik heb echter de indruk dat wij veel reisden, want menigmaal zaten wij in een trein, en menigmaal betrokken wij een nieuw huis. Op mijn twaalfde jaar zond mijn vader mij naar een kostschool, ofschoon ik gaarne bij hem had willen blijven. Hij was dikwijls erg somber en in zichzelf gekeerd, en ik wist dat het hem gelukkig maakte als ik hem wat opvrolijkte.

— Als ik mij niet vergis, moet uw vader een paar dagen geleden zeer opgewonden zijn thuisgekomen, en u verzocht hebben hem niet te bezoeken. Is dat zo?

— Dat is inderdaad het geval, mylord.

— Kunt gij daar de reden niet van opgeven?

— In het geheel niet, mylord.

Op dit oogenblik trad Brand binnen.

— Welnu, mijnheer Brand, vroeg Raffles direct.

— Er is in de kamer van de jonge student niet het minste te bespeuren, mylord. Ik heb alles doorsocht, geen touwladder, geen knopentouw, geen touwvezels op de vensterbank, geen kram of haak, niets.

HOOFDSTUK VII.

HET GEHEIM VAN DE KAST

Een oogenblik heerste er volkomen stilte in het vertrek.

Er was iets raadselachtigs aan deze gehele zaak, hetgeen door allen even sterk gevoeld werd.

Intussen was het meisje op de grote schrijftafel toegetreden om het meubel te openen. Zij haalde er enige brieven, papieren en portretten uit. Een dezer portretten viel op de grond. Raffles raapte het op, wierp er een vluchtige blik op en overhandigde het toen weer aan Dora Lansing.

— Dit is een foto van mijn lieve moeder, mylord, zei het meisje op zachte toon.

— Wilt gij mij toestaan het nog eens te bekijken, miss? vroeg Raffles.

Zwijgend overhandigde Dora het portret.

Het was de foto van een nog jonge, bevallige vrouw, in een klederdracht, die thans ouderwets zou worden genoemd. De gelijkenis met haar dochter was opvallend. Raffles gaf het portret terug en zei:

— Gij moogt het portret wel goed bewaren, het is zeker het enige aandenken aan uw moeder.

— Dat is het, mylord. Deze brieven zijn alle van de laatste jaren. Ik ken ze want mijn vader liet mij alle brieven die hij ontving lezen, het zijn er slechts weinige. Als ik wist dat ze voor u enig nut zouden hebben, dan zou ik geen oogenblik aarzelen, ze u ter hand te stellen.

— Ik wil volstrekt niet dat gij mij

die brieven toont, miss Dora, zei Raffles direct.

Hij wilde nog iets zeggen, toen hij plotseling zweeg.

In 't naast gelegen vertrek lieten zich tamelijk luide stemmen horen, en nu en dan was het duidelijk te verstaan, wat de mensen die zich daarginds bevonden met elkander bespraken.

Raffles keek naar de deur van de gang die gesloten was, toen naar de ramer welke hijzelf zoëven gesloten had en zei toen:

— Dit huis heeft wel zeer dunne wanden.

— Het vertrek hiernaast kan niet bij dit huis behoren, mylord, merkte Dora Lansing op. Dit is de laatste kamer van het huis.

't Gelaat van Raffles was op dit oogenblik merkwaardig om aan te zien. Met de handen in de zakken begon hij het vertrek op en neer te lopen, terwijl Brand en het meisje hem met de blik volgden.

Eindelijk bleef hij, staan voor een grote spiegelkast, die tegen de zijwand was geschoven. Hij wendde zich half om en vroeg toen, zich tot Dora Lansing wendend:

— Behoorde dit zware, ouderwetse meubel aan uw vader?

— Neen, mylord, het behoort bij de meubelen van deze kamer.

Raffles bekeek de kast met het oog van een kenner, bewonderde de zware gedraaide poten en wijdde toen zijn aandacht aan het slot.

— Ik zie dat het slot van deze kast nog al is uitgesleten, ging hij voort. Is er een sleutel van?

— Die is er wel, mylord, maar had geen nut, daar het slot kapot is, antwoordde het jonge meisje.

Raffles draaide aan de kruk van de deur, maar voor hij deze opende, zei hij:

— Ik zou wel durven wedden, dat er geen planken in deze kast zijn?

— Dat is ook zo, mylord, zei Dora. Het is een hangkast, maar er hangen slechts weinig kleren in.

— Laat ons nu eens zien, wat deze kast in haar binnenste bergt, zei Raffles.

Meteen deed hij de deur open. De diepe kast was met grote planken eiken hout beschoten en aan enige knoppen van hetzelfde hout hingen een paar kledingstukken.

— Mijnheer Brand, zei Raffles op zachte toon, als vreesde hij gehoord te worden, kom eens hier met uw zaklantaarn, als gij die ten minste bij u hebt.

Brand deed wat hem gevraagd werd.

Met een vlug gebaar had Raffles er de kledingstukken uitgenomen, en bukte zich, als zocht hij ergens naar met een bewust doel. Hij kon een kreet van verbazing ternauwernood onderdrukken toen hij in de hoek bij de achterwand van de kast een nauwe spleet ontdekte. Hij trachtte er zijn vingers tussen te steken, maar daartoe was de spleet te nauw. Hij haalde zijn zakmes te voorschijn, dat voorzien was van verschillende kleine instrumenten zoals een vijltje, een kleine zaag en een boor, opende het en draaide de boor enige slagen in de achterwand van de kast.

Toen trok hij behoedzaam... Langzaam draaide de achterwand om een onzichtbaar scharnier aan de andere zijde. Toen deze niet vermoede deur ongeveer een voet geopend was, hield Raffles op, teneinde zich te overtuigen dat er aan de andere zijde van de wand niemand aanwezig was.

Het bleef echter stil. Raffles trok nu de wand geheel naar zich toe, draaide zich in de kast om naar het jonge meisje en zei op ernstige toon:

— Dit is de weg, miss Dora, die de

moordenaar van uw vader genomen heeft.

Met uitgestrekte hand wees hij naar de opening, waardoor heen men een tweede vertrek kon zien.

Dora Lansing steunde zich tegen de zware kast en een smartelijke zucht kwam over haar lippen. Raffles en Brand waren intussen door de opening gegaan.

— Het is zoals ik vermoedde, zei Raffles op gedempte toon. Aan de andere kant, juist tegenover deze opening, staat een tweede, zware kast. Vermoedelijk heeft deze aanvankelijk daarginds gestaan, waar de kleur van het behang veel donkerder is dan de omgeving, en is de kast door de moordenaar verzet.

— Maar als dat zo is, dan zou hij de opstelling van de meubels in het vertrek hiernaast hebben moeten kennen, zei Brand.

— Natuurlijk. Hij is hiernaast geweest, daar kun je zeker van zijn. Wij zullen het trouwens spoedig genoeg ontdekken. Maar kom nu mede, want het is niet nodig, dat men weet, dat het geheim van de kast ontdekt is. Als de moordenaar, weet dat wij het geheim kennen, zou hij ons misschien nog ontsnappen.

— Maar hoe kwam de deur van deze kast open te staan? vroeg Brand terwijl hij op het punt stond Raffles te volgen.

— Ik denk dat er een nieuwe huurder voor dit vertrek is gekomen. Daarom ook konden wij eensklaps de stemmen in dit vertrek zo duidelijk horen, dat toen nog slechts door een dunne, houten wand en een kastdeur van het andere gescheiden was.

Onder het spreken waren de twee vrienden weer door de opening gegaan. Raffles bekeek de eikenhouten achterwand, en bemerkte dat deze eerst geheel uit de kast was losgezaagd en daarop van scharnieren en enige kleine werfels aan de kant van het andere vertrek was voorzien, zodat het onmogelijk zou zijn geweest dat Lansing door een toeval deze deur zou hebben opengeduwde.

Met enkele woorden stelde Raffles

het jonge meisje op de hoogte, dat zwijgend en met samengetrokken wenkbrauwen had geluisterd.

— Ik zal niet rusten voor ik de moordenaar in handen heb gekregen en hem aan de politie heb overgeleverd, zei Raffles, maar dan moet gij mij beloven dat gij over deze ontdekking een volkomen stilzwijgen bewaart. De misdadiger moet in de waan verkeren, dat de politie op een dwaalspoor is en blijft, en dat hij voorlopig volkomen veilig is. Wij moeten nu aanstonds aan het werk, maar ik beloof u dat ik u steeds op de hoogte zal houden.

Hij drukte het meisje de hand en verliet het vertrek, door Brand gevolgd. De Grote Onbekende daalde de trap af met een haast die Brand deed uitroepen:

— Kan het niet kalmer alsjeblieft. Ik kan je bijna niet volgen.

Maar Raffles scheen door een ware werkwoede te zijn aangegrepen. Hij liep regelrecht naar de loge van de portier en vroeg de man:

— Zeg mij eens, vriend, is er nooit iemand geweest om de kamer te mogen bezichtigen waar de oude Lansing van het leven is beroofd?

De portier bedacht zich even en antwoordde toen:

— Ja, mylord, ik herinner mij dat er omstreeks een maand geleden iemand is geweest, die de kamer wilde zien, ofschoon ik hem verzekerde, dat deze verhuurd was.

— Wist die bezoeker dat Mr. Lansing die kamer heeft bewoond? vroeg Raffles.

— Dat schijnt zo, mylord.

— En hebt gij hem de kamer getoond?

— Ja, hij wenste deze in ieder geval te zien.

— Alles is zo klaar als de dag, mompelde Raffles voor zich heen. Nu nog even naar hier naast, en dan weet ik genoeg.

Hij gaf de verblufte portier nogmaals een fooi, snelde het huis uit, en belde aan het aangrenzende huis aan, op de deur waarvan een bordje bevestigd was met het opschrift: Gemeubileerde kamers te huur, met of zonder pension.

De deur werd geopend door een tamelijk groezelig dienstmeisje, dat de twee deftige bezoekers verbaasd aankeek.

— Is je meester of meesteres thuis, kind? vroeg Raffles.

— Ja, mijnheer. Wenst gij soms een kamer te huren? Er is juist vandaag een vrijgekomen.

— Misschien die van die heer op de derde verdieping, vroeg Raffles langs zijn neus weg.

— Ja, juist mijnheer, maar hoe weet u dat? vroeg het meisje verbaasd.

— Een ingeving, kind, anders niets, riep Raffles uit. Maar je vergist je als je denkt dat ik die kamer wens te huren. Ik wil alleen maar weten hoe de vorige huurder er ongeveer uitzag.

Meteen stak Raffles de hand in zijn zak en deed het geluid horen, dat reeds zovele monden geopend had, en ook voorgoed gesloten heeft...

Het dienstmeisje was al niet anders aangelegd dan de portier. Misschien was zij wat verbaasd, maar dat was dan ook alles. Zij bedacht zich dan ook geen ogenblik en antwoordde:

— Hij was een stevig gebouwd heerschap, mijnheer, met donkere ogen en een verminkte linkerhand.

— Wat was er aan die hand? vroeg Raffles snel.

— Het eerste lid van de pink ontbrak, mijnheer.

Een glans van zegepraal verscheen op het gelaat van de Grote Onbekende.

— Was hij een Engelsman?

— Ja, hij sprak tenminste Engels, maar met een vreemd accent.

— Had hij een baard of knevel?

— Neen. Zijn gelaat was geheel glad geschoren.

— Lang of kort haar?

— Heel kort en zwart haar.

— Ik geloof dat ik met deze beschrijving wel volstaan kan, kind, hernam Raffles, terwijl hij het dienstmeisje een flinke fooi in de hand drukte.

De twee mannen verwijderden zich, terwijl de gediensstige geest hen stom verbaasd en met open mond nastarde, van tijd tot tijd haar blikken vestigend op het geldstuk in de palm van haar hand.

HOOFDSTUK VIII.

DE HAND VAN HET NOODLOT

Raffles liep snel naar de auto, die nog steeds voor de deur geparkeerd stond, terwijl Henderson als een standbeeld achter het stuurwiel zat.

— Naar huis, James, en zo snel mogelijk, riep Raffles hem toe, voor hij in de auto stapte, op de voet gevolgd door Brand, die zijn vriend nog zelden in zulk een toestand van opwinding had gezien.

Diens grijze ogen hadden een metalen glans en zijn neusvleugels trilden nerveus. Het was duidelijk dat hij met zijn gehele hart bij de zaak was, en vast besloten om zijn prooi niet los te laten, die hij op het spoor was.

Nadat zij enige tijd gereden hadden vroeg Brand:

— Als ik mij niet vergis, is de zaak voor jou reeds volkomen duidelijk, Edward?

— Voor jou dan nog niet?

— Dat is te zeggen, ik begrijp nu de wijze waarop de misdadiger is binnengekomen, maar het motief van de moord is mij nog altijd niet duidelijk. Diefstal schijnt het niet geweest te zijn, want er is vrij wat geld in het vertrek gevonden.

— Diefstal is tenminste niet de eerste aanleg geweest, Charles, maar ik houd het er voor, dat de moordenaar alleen niet alles gestolen heeft, omdat hij er niet voor in de gelegenheid was, en misschien op het laatst gestoord is. Neen, van het eerste ogenblik af heb ik vermoed, dat hier wraak in het spel

was. Daar wees alles op; om te beginnen die zonderling gevormde dolk met die drie letters. Vergeet niet, dat Lansing in de laatste jaren om een bijzondere reden zeer veel gereisd heeft, en herhaaldelijk van woonplaats veranderde.

— Wat zou dat dan betekenen?

— Op zichzelf heeft het misschien niet veel te betekenen, maar in verband met andere feiten zeer zeker wel. Zijn dochter vertelde ons, dat hij de laatste tijd zeer onrustig was. Ik ben er zeker van dat hij iets of iemand wilde vermijden en op een dwaalspoor brengen, Charles. Hij kwam een paar dagen geleden zeer opgewonden thuis. Waarom? Omdat hij toen waarschijnlijk iemand heeft gezien, voor wie hij zeer bang was.

Ik ben er zeker van dat ik het bij het rechte eind heb, Charles. Die man is waarschijnlijk lid geweest van het Amerikaanse veemgericht, de Ku-Klux-Klan. Ik geloof niet dat ik mij vergis, als ik zeg, dat Lansing eveneens lid van die club is geweest en zich om de een of andere reden de wraak van de andere leden op de hals heeft gehaald. Het zal je wel bekend zijn dat de leden van zulke genootschappen er niet tegen opzien, de gehele wereld door te reizen, en desnoods jaren lang te wachten, alvorens zij hun prooi hebben ontdekt en wraak hebben genomen.

— Ja, dat heb ik meermalen gehoord.

— Welnu, iets dergelijks is hier gebeurd. Maar wacht eens, zo viel hij zichzelf in de rede, wij zullen het aanstonds kunnen zien. Hij riep Henderson toe op enige tientallen meters van het huis van de misdaad stil te houden.

Daar gekomen, leunde hij achterover en scheen ergens op te wachten. Bijna tien minuten verlieden zonder dat de beide vrienden een woord spraken.

Toen kwam Dora Lansing het huis uit, en verwijderde zich met vlugge schreden.

Zodra zij uit het gezicht was zei Raffles:

— Wacht mij hier enige ogenblikken; ik kom aanstonds terug.

Voor Brand iets had kunnen vragen, was Raffles uit de auto gestapt en het huis weer binnengetreden.

Een half uur verstreek, voor hij weer terug was, en toen had zijn gelaat een ernstige uitdrukking.

Hij ging weer naast Brand zitten, verzocht Henderson naar het huis in de Cromwellstreet terug te keren, en zei toen, als in antwoord op de vragende blik van de jongeman:

— Iets dergelijks had ik wel verwacht, Charles. Dora Lansing heeft dan toch niet alle brieven van haar vader gelezen, en dat is maar goed ook.

— Hoe zo?

— Luister. Ik heb het zware ouderwetse schrijfbureau in mijn eentje nog eens nauwkeurig nagekeken en ik heb er een geheim vak in gevonden, waarin ik een paar oude brieven vond. Ik weet niet of het mij wel paste, een blik in die papieren te slaan, maar ik ben nu blij dat ik het gedaan heb, al heb ik de meeste brieven onaangeroerd laten liggen. Ik zal je het geval in het kort vertellen. Omstreeks vijftien jaar geleden was Lansing lid van de Ku-Klux-Klan, dat wil zeggen leerling, die op het punt stond tot gezel te worden bevorderd. Hij was verloofd met een knap meisje, dat niets afwist van dit lidmaatschap. Het schijnt dat Lansing zich had voorgenomen uit de club te treden. Een der leden schijnt het jonge meisje van Lansing te hebben willen aftroggelen, misschien is er ook wel wat ergers voor-

gevallen, maar in ieder geval, Peter Lansing zon op wraak. Hij zou zijn eerste proefstuk ondernemen met drie andere leden van de club, waarbij het leven van een rijke landbouwer waarschijnlijk op het spel stond. Een van die leden was een vijand van Lansing. Deze deelde de voorgenomen aanslag aan de politie mede en de drie kerels werden op heterdaad betrapt. Hij zelf had zich op het laatste ogenblik ziek gemeld.

— Dan wordt alles duidelijk, riep nu Brand uit. Maar toch is er nog iets wat ik niet begrijp. Waarom vroeg Lansing aan Richard Kenington hem tijdelijk uit het land der levenden te doen verdwijnen?

— Wel, dat is nu ook heel begrijpelijk. Hij hoopte dat zijn vijanden, als hij eenmaal dood was, hun wraakgevoelens zouden laten varen, en dat hij voortaan rustig zonder vrees voor de toekomst met zijn kind zou kunnen leven.

— Maar dat was een zeer gevaarlijke onderneming, Edward.

— Ongetwijfeld, maar een daad, waar-toe ik me kan voorstellen, dat een man in de omstandigheden van Lansing zou overgaan.

— Maar de bankbiljetten in de zak van Kenington?

— Wat dunkt je van de volgende lezing daarvoor? Kenington zegt dat hij geweigerd heeft en ook geen geld wilde aannemen, maar misschien heeft Lansing gedacht, dat de jongeman als hij het geld eenmaal in zijn zak vond, wel tot andere gedachten zou komen, en liet de bankbiljetten behendig in zijn zak glijden.

— Zo kan het inderdaad gegaan zijn. In dat geval is de zaak zo goed als opgelost.

— Dat is te zeggen, er ontbreekt nog een kleinigheid aan: Wij moeten de ware misdadiger nog hebben.

— Zou dat geen onbegonnen werk zijn in een stad als Londen?

— Gemakkelijk zal het niet zijn, maar wij moeten ons uiterste best doen. Ik vermoed dat wij de vent wel zullen vinden in de Theemsstreet, in het hoofdkwartier van de Bende der Raven, waar wij reeds enige malen geweest zijn.

Als het kan, moeten wij hem levend te pakken krijgen. De getuigenis van de hospita en het dienstmeisje van het aangrenzende huis zou misschien wel voldoende zijn om zijn schuld vast te stellen.

Een ogenblik zwegen de twee, tot Brand plotseling vroeg :

— Waarom verbood Lansing zijn dochter hem de laatste dag te bezoeken ?

— Wel, dat lijkt mij nog al eenvoudig. Hij had zijn doodsvijand gezien na hem misschien reeds uit zijn gedachten te hebben verbannen. Hij wist dat zijn leven thans gevaar liep. Wat is natuurlijker dan dat hij tot elke prijs wilde voorkomen, dat zijn enig kind misschien eveneens het slachtoffer zou worden van de haat van de doodsvijand. Ik heb de papieren vernietigd. Het is niet noodzakelijk dat Dora Lansing te weten komt, welk een man haar vader geweest is.

— Daar heb je goed aan gedaan, Edward, zei Brand, maar alles zal immers toch aan het licht komen, als die schurk met zijn verminkte pink bekend.

— Dat is waar, zei Raffles op zachte toon, dat zal niet voorkomen kunnen worden. Welnu, zo ging hij voort, dan zullen wij Dora Lansing, zodra wij de moordenaar te pakken hebben, naar het buitenland brengen, zodat zij niets meer van die ellendige zaak hoort.

Henderson stopte voor het hek van de villa en Raffles en Brand stapten uit.

— James, zo wendde Raffles zich tot zijn chauffeur, zet de auto in de garage en kom dan direct bij mij in de bibliotheek; er is werk aan de winkel, en wij hebben je hulp en je stevige knuisten nodig.

— Ik ben tot uw dienst, mylord, antwoordde Henderson, eenvoudig.

Tien minuten later waren de drie mannen in de bibliotheek verzameld.

— Nu is het zaak een klein veldtochtplan op te maken, zei Raffles. Het is het beste, dat wij in tirailleursformatie oprukken. Jij, James, ga naar de Theemsstreet, in de buurt van de bekende kroeg, op een paar meters afstand van de kade en geef goed acht op een man van krachtige lichaamsbouw, met don-

kere ogen, kortgeknipt zwart haar, en wiens pink aan de linkerhand het eerste lid mist. Jij, Charles gaat hetzelfde doen in de buurt van de woning van professor Nicholson, van wie ik vermoed, dat hij de financiële zijde van de onderneming, die op het laatste ogenblik mislukt is, wel voor zijn rekening zal hebben genomen.

— En wat doe jij zelf? vroeg Brand.

— Ik zal mijn tijd verdelen. Ik zal mijn legertje straatjongens in dienst stellen, en de steigers van de boten naar het vasteland benevens de spoorstations der grote lijnen, nauwkeurig laten bewaken. Het spreekt vanzelf, dat wij ons allen moeten vermommen. Om zeven uur komen wij weer bijeen in dit huis. Wie echter iets van de man met de verminkte linkerhand ontdekt, tracht onmiddellijk met de anderen in verbinding te komen, hetzij per telegraaf of per telefoon. Dus nu op weg en dat het toeval ons gunstig moge zijn.

Aanstonds werd het plan ten uitvoer gebracht. Henderson trok een oude plunje aan, smeerde zijn gelaat met wat kolengruis in, zodat hij er uitzag als een steenkolensjouwer en kon er nu wel zeker van zijn, dat men hem niet zo gauw zou herkennen, als de chauffeur van Zijn Lordschap.

Wat Brand en Raffles betreft, zij hadden zich in een ommezien zodanig vermomd, dat herkenning geheel was buitengesloten.

Een ogenblik later waren de drie mannen op weg.

Zo werd het zeven uur. Brand en Raffles troffen elkander bijna tegelijkertijd op de stoep van het huis in de Cromwelstreet aan.

— Welnu? vroegen zij gelijktijdig.

— Mijn tocht was vruchteloos, zei Brand.

— Ik moet, helaas, hetzelfde zeggen van de mijn, zei Raffles.

— In het huis van professor Nicholson heb ik niemand kunnen ontdekken die aan de persoonsbeschrijving beantwoordde.

— Dan blijft alleen dus maar de hoop over, dat Henderson hem zal hebben

ontdekt, zei Brand enigszins neerslachtig.

Nauwelijks waren de twee vrienden de bibliotheek binnen getreden, of de deur ging weer open en Henderson trad binnen. Zijn ogen schitterden levendig in zijn open gelaat.

— Ik geloof stellig, dat je iets ontdekt hebt, James, riep Raffles uit.

— Dat is ook zo, mylord, ik heb die man gevonden en ik weet waar hij verblijft houdt.

— Dat heb je knap gedaan, James, zei Brand opgewekt.

— Vertel ons maar eens spoedig, hoe het gegaan is, James, hernam Raffles.

— Ik liep daar zo wat rond, nu eens op de kade, dan weer in de Theemsstreet. Nu eens in de ene kroeg, dan weer in de andere, voorgevend dat ik werkeloos was en naar een karwei zocht, als men mij vroeg, wat ik daar deed, toen er omstreeks half vijf een man in een kroeg op enige afstand van het hoofdkwartier van de Bende der Raven binnen trad, die aanstonds mijn aandacht trok, omdat hij in alles gelek op de beschrijving, welke u mij van hem gegeven hebt. Ik kwam wat naderbij en zag hoeveel moeite hij deed het gebrek te verbergen van de pink van zijn linkerhand. Van dat ogenblik af besloot ik dat heerschap geen ogenblik meer uit het oog te verliezen.

— Koesterde de vent geen achterdocht? vroeg Brand.

— Niet in het minst, mijnheer Brand, antwoordde de reus. Er waren nogal wat mensen in de gelagkamer en ik hield mij wat achteraf.

— Sprak hij niet met de waard? vroeg Raffles, die aandachtig geluisterd had.

— Hij fluisterde bijna onophoudelijk met hem, mylord.

— Dan zal het daarginds de kroeg geweest zijn, die door middel van een onderaardse gang in verbinding staat met het hoofdkwartier van de Raven, zei Raffles. Vertel maar verder, James.

— Toen de vent vertrok, ging ik natuurlijk achter hem aan, wankelend alsof ik een borrel te veel had. Toen zag ik hem stil blijven staan voor een huis, ongeveer vijftig meter verder. De deur

stond open. Op 't trottoir speelden twee kleine jongens. Ik zag hoe hij een van de jongens geld gaf, die aldra terug kwam en de kroeg binnentrad, die ik zoëven verlaten had. Een ogenblik later kwam hij weer te voorschijn met een fles jenever in de hand. De man, die ik op het oog had, was intussen verdwenen en de open deur binnengegaan.

Mijn plan was direct gemaakt. Ik volgde de jongen naar binnen, vier trappen op tot onder de hanebalken, waarbij ik mijn best deed zo zacht mogelijk te lopen, en zag hem toen aankloppen aan een deur, die het dichtstbij de trap was. Het was pikdonker op de plek, waar ik stond, zodat ik het er wel op wagen kon nog even te blijven staan. De deur werd geopend, ik zag de gemene tronie van de kerel met zijn halve pink, die de fles uit de handen van de jongen aannam. Toen wist ik genoeg en maakte ik dat ik weg kwam.

— Dat heb je kranig gedaan, James, zei Raffles, terwijl hij de chauffeur op de schouder klopte. Ik wist ook wel dat een man, die in verbinding staat met het Genootschap van de Gouden Sleutel, daar wel in de buurt te vinden zou zijn. Welke kleur had die deur van het huis waar hij in ging?

— Het was een groen geverfde tamelijk brede deur, mylord.

— Ja, ja, dat is een echt dievenkot, een soort hotel voor moordenaars en bandieten van het laagste allooi, waarin de politie zich maar zelden durft wagen, hernam Raffles. Ik geloof dat wij nog zwaar werk voor de boeg hebben, vrienden.

— Maar werk dat in ieder geval gedaan moet worden, nietwaar? vroeg Brand.

— Daaraan bestaat geen twijfel. Wij moeten die kerel tot iedere prijs hebben. Wij zullen vlug wat eten, en als wij dan vertrekken is het al lang donker.

De maaltijd werd snel gebruikt, waarna de twee mannen zich van alles voorzagen, wat zij voor hun onderneming dachten nodig te hebben.

Daarna nam Raffles de huistelefoon ter hand, die hem in verbinding stelde met de garage en zei:

— James, voorzie je van een revolver en van een zeer stevig touw met een sterke ijzeren haak, dat wij waarschijnlijk nodig zullen hebben, en kom dan direct voor met een van onze auto's, die er uitziet als een taxi.

Een kwartier later was het kleine gezelschap onderweg. Het was bijna half tien toen Henderson stopte voor een grote huurgarage, in een vrij brede straat, die evenwijdig liep met de Theemsstreet. Hier werd de auto neergezet, en te voet gingen de drie mannen verder. Het was begonnen te regenen, en daar de verlichting in deze buurt erbarmelijk was, sloeg niemand acht op het snel voortlopende drietal. Voor een smal, oud huis bleven zij staan.

— Hier moet het zijn, fluisterde Raffles. Ik herinner mij het huis van een vorige keer. Dat zal ons uitstekend van pas komen.

Hij duwde de deur open, die al even weinig gesloten was als de andere in deze armoedige buurt, en in een oogwenk waren de drie mannen vlug en gelukkig zonder iemand te ontmoeten op de zolderverdieping aangeland.

Het was hier volkomen donker, maar de zaklantaarn van Henderson verspreidde juist genoeg licht om er bij te kunnen zien.

Aan het einde van de zolder bevond zich een groot raam.

Raffles liep er snel op toe en wierp een blik naar de overzijde. Hij wees op een tamelijk helder verlicht venster en keek Henderson vragend aan.

— Dat is zeker het vertrek? James vroeg hij op fluisterende toon.

De chauffeur bezon zich even, en antwoordde toen, na de huizen van de hoek af te hebben geteld:

— Ja, mylord, ik geloof stellig dat het daar is.

— Er op af dan.

Het zolderraam werd geopend, de drie mannen klommen in de goot, klauterden op het dak en begonnen hun gevaarlijke tocht naar de overzijde van de smalle binnenplaats, waarbij zij nu en dan over een afscheiding tussen de huizen van ruim een meter breed moesten springen. Na een half uur hadden zij de over-

zijde bereikt en bevonden zich nu vlak boven het verlichte raam.

Henderson wikkelde het touw los, dat hij onder zijn jas om zijn middel had bevestigd. Hij zocht naar een stevig houvast, en had het spoedig gevonden; een zware ijzeren stang, die de hoge schoorsteen moest steunen. Hij maakte er het touw met de haak aan vast en liet het andere einde toen voorzichtig langs de muur vlak naast het verlichte raam glijden.

Raffles was de eerste die langs het touw, dat van stevige knopen voorzien was, zich liet afzakken. Door de kier van het gordijn zag hij drie mannen in een kamer zitten, in een waarvan hij onmiddellijk de moordenaar herkende. Hij bedacht zich geen ogenblik, zette beide voeten op de vensterbank, wenkte de twee anderen hem te volgen, en duwde met beide knieën het raam open. Het volgende ogenblik was hij door de opening in het vertrek gesprongen, waarbij het gordijn het moest ontgelden en riep bevelend:

— Hands up.

Het volgende speelde zich in enkele seconden af: Henderson was Raffles op de voet gevolgd, en had twee der bandieten die van verbazing en schrik zich niet eens verroerd hadden, in de borst gegrepen en zo onzacht met de hoofden tegen elkaar gekwakt, dat zij als zoutzakken zonder een kreet te slaken in elkaar zakten.

De chauffeur wreef zich de handpalmen tegen elkaar als iemand die een hoogst aangenaam karweitje heeft opgeknapt en vroeg toen op de moordenaar wijzend:

— Wil ik die schobbejak soms even het raam uitgooien, mylord? Het is een kleine moeite, en het spaart ons een omweg naar Scotland Yard.

— Bedankt voor het aanbod, James, zei Raffles glimlachend, maar wij moeten, dit heerschap levend trachten af te leveren.

Raffles wees naar het venster en naar het uiteinde van het touw, duwde de moordenaar, die hem doodsbleek en met van weede fonkelende ogen aankeek, de revolver onder de neus en beval kortaf:

— Klim langs dat touw naar boven. Ga jij voor, zo wendde hij zich tot Brand en schiet hem neer bij de minste poging tot ontvluchten.

Als een kat klom Brand omhoog. De gevangene scheen een ogenblik te aarzelen, maar een blik in de loop van de revolver bracht hem aldra tot andere gedachten.

De terugtocht werd begonnen, waarbij de moordenaar van drie kanten veilig bewaakt werd door drie dreigende revolvers. Zo bereikte het troepje mannen het huis aan de overzijde, ging de trap af, en stond even later op straat.

Henderson had de gevangene stevig in de kraag gegrepen, maar niemand van de weinige voorbijgangers scheen hier iets bijzonders in te vinden.

Elkele ogenblikken later zat de moordenaar met de poisen stevig in de boeien gekluisterd, tussen Brand en Raffles in de auto, die in snelle vaart naar Scotland Yard reed.

Onder het rijden, haalde Raffles een briefje uit zijn zak, hetwelk hij reeds in zijn huis had geschreven, en dat als volgt luidde:

« Hoofdinspecteur Baxter,

» Deze man is de moordenaar van Peter Lansing. Om u te overtuigen

hebt gij u slechts te wenden tot de eigenares van het pension naast de woning van Lansing in de Hassardstreet. Onderzoek nauwkeurig de twee kasten, die op de beide aangrenzende kamers staan. Wendt u ten slotte tot de Amerikaanse autoriteiten in Colorado Spring, die u alle nodige inlichtingen zullen geven.

Een onbekend helper. »

Hij deed het briefje in een enveloppe. Juist stond de auto voor het politiebouwwerk stil. Een agent kwam op de auto toe. Raffles duwde de agent het briefje in de hand en de moordenaar naar buiten, gaf de andere ordebezoekers, die bij de deur stonden een wenk en riep toen:

— Dit briefje aan hoofdinspecteur Baxter en deze man onmiddellijk in de cel.

Het portier klapte dicht... en de auto was snel in de duisternis verdwenen, voor de agenten nog van hun verbazing bekomen waren.

De volgende dag gaf Lord Aberdeen aan hoofdinspecteur Baxter zijn leedwezen te kennen dat hij tot zijn spijt het niet zelf had kunnen zijn, die het mysterie van de Hassardstreet had opgelost...

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

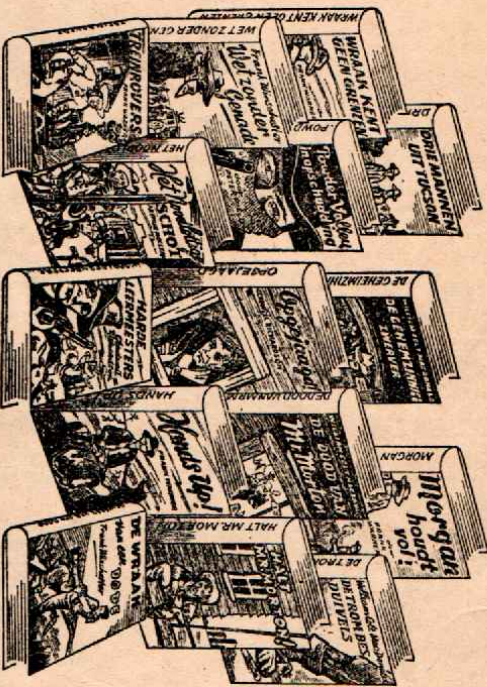
De ontploffing in Durhamstreet

15 Nieuwe titels WILD-WEST serie

voor de helft van de prijs!!

15 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET FRAAI GEKLEURDE OMSLAGEN

betalbaar **f 5,-** of meer
met **f 2,-** per maand

1. **Treinstrovers,** door Frank Warner
2. **Het Noodlottige Schot** door Arthur Maclean
3. **Harde Leermesters** door Gladwell Richardson
4. **Hands Up** door Frank Warner
5. **De wrak van een Dode** beide door
6. **Wet zonder Genade** } Frank Winchester
7. **Powder Valley in opschudding** door Peter Field
8. **Opgejaagd** door Gladwell Richardson
9. **De dood van Mr. Morton** beide door
10. **Half, Mr. Morton** } William
11. **Wrak kent geen grenzen** Colt MacDonald
12. **Drie Mannen uit Tucson** door Frank Warner
13. **De geheimzinnige Zwerfver** door Arthur Maclean
14. **Morgan houdt vol** door William Colt MacDonald
15. **De Trom des Duivels** door Frank Warner

Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten f 88,-50. Nu slechts f 44,-25, desgewenst betaalbaar met f 5,- of meer per maand, zonder enige verhoging. Zend nog heden nevenstaande bon in.

BON

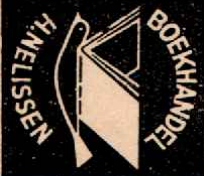
Ondergetekende verzoekt te zenden de 15 Wild-West boeken Serie 13 voor de helft van de oorspronkelijke prijs.

Het bedrag van f 44,25 / de 1e termijn van f _____ *
 is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor
 transportkosten bij ontvangst van de boeken betaald *
 * Doorhalen wat niet wordt verkogd.

NAAM: _____

L. L.

ADRES: _____

LEIDSEGRACHT 108 - A'DAM-C.

Postrekening 60092 - Gem. Giro N 2266

Telefoon 67007